

பாவனையம்

சிம்சாலின் வீர காவியம்

சுதந்திரசான்றிதழ்ச்சி

லாவண்யம்

சிம்சோனின் வீர காவியம்

தேவதாசன் ஜெயசிங்

மலையக வெளியீட்டகம்
57, மகிந்த பிளேஸ்
கொழும்பு 6

The Ninth Publication of
Hill Country Publishing House
(57 Mahinda Place, Colombo 6)

LĀVANYAM

A Story Based on
The Life of Hero Samson
From The Old Testament
Narrated By
DEVADASON JEYASINGH
(Dason's - 90 Kandy Road, Kengalla)

Cover Designed By
MR. S. DORAISAMY

Letterpress By
ROYAL PRINTERS, 190 COLOMBO STREET, KANDY

First Edition Nov, 1988 - 1500 Copies

Rs. 25/-

வறுமையிலும் சிறுமையிலும் வளர்த்தெடுத்த தென்னைத்
தன்னிலும் தகவாக்கத் தவங்கொண்ட தந்தை
அமரர் தேவதாசன் அவர்கட்குத் தட்சணை,

லாவண்ய மாய்வாழ்ந்தே லாவண்ய மாகிடயாம்
லாவண்ய தகையிந்த தந்தாய் ! லாவண்யமாய்
ஏற்றிய என்படைப்பை எந்தாயுன் மலரடியில்
சாற்றினேன் லாவண்ய மாக.

செய்து கொடுத்திருக்கிறார். அந்த
அன்புக்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
உண்டாகிறது. நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
உண்டாகிறது. நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி

உண்டாகிறது. நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
உண்டாகிறது. நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
உண்டாகிறது. நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி

Blessings from Lord Bishop of Kurunagala

Mr. Devadason Jeyasingh represents the Diocese of Kurunagala on the 'Church of Ceylon Publications Arts & Communications Board'. He is also a lay Preacher of repute in the Diocese and Contributes Christian articles to the Tamil Secular Press regularly. As such he is fully involved in communicating the Gospel.

I hope and pray that this novel based on the biblical story of Samson will be widely read by the Tamil speaking people not only in Sri Lanka but also in other parts of the world.

The book is published with my blessings.

Bishop's House,
Kurunagala.

† Andrew Kumarage.
Bishop of Kurunagala.

அணிந்துரை

ஆசிரியரது புதியதோர் எழுத்தோவியம் 'லாவண்யம்'. அவரது கதைகளும் கட்டுரைகளும் கடந்த பல ஆண்டுகளாக வெளிவந்துள்ளன. அத்தோடு, அவர் தொடர்ந்து, ஊக்கமாக எழுதி வருகிறார். அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களுள் லாவண்யத்திற்குச் சிறப்பிடமுண்டு.

லாவண்யம் திருமறையிலுள்ள சிம்சோனின் வீரகாவியத்தைத் தழுவியது. ஆசிரியர் அக்காவியத்தை எடுத்து இந்நாவலில் அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்துள்ளார். அதன் கதாநாயகன் சிம்சோன் பல சிறப்புகள் பொருந்திய ஒரு மாவீரன். அவனது ஆற்றல் நிகரற்றது. அவனைப்பற்றிய விபரங்கள் திருமறையில் மட்டு மட்டாகவே உள. ஆனால் இந்நாவலில் ஆசிரியர் பொருள் வழுவின்றி அவரது கற்பனைத் திறனால் ஓர் ஒப்பற்ற வீரனைப் படிப்போர் மனக்கண் முன் நிறுத்துகிறார்.

இந்நூலின் நடையில் ஒரு விசுவாசம் உண்டு. அது அடுத்து அடுத்துப் படித்துக் கொண்டே போகத் தூண்டும் அந்நடையில் நகைச் சுவையும் ததும்பி நிற்கிறது. ஆசிரியரின் இயல்பான அவ்வரம் அலுப்பே தோன்றாத வகையில் கதைக்குச் சுவை கொடுக்கிறது.

சிம்சோன் கதையில் பல அறிவுரைகள் உள. திருக்குறளையும் திருமறையையும் ஆசிரியர் பல இடங்களில் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கதையோடு கதையாகப் பரந்த அறிவுக்கும் இந்நூல் வித்திடுகிறது.

ஆசிரியர் இயற்கையை நன்கு பயன்படுத்துகிறார். இயற்கை வருணனை கதையுடன் இணைகிறது கதையின் போக்கிற்கு மரமும், மலரும், குளமும், வளமிக்க வயலும்

மெருகூட்டுகின்றன. மகிழ்ச்சி மிக்க வேளையில் நிறைவையும் சோகங் கலந்த வேளையில் சோர்வையும் ஏற்படுத்தும் முறையில் அவை கையாளப் பட்டுள்ளன.

சிம்சோனின் இன மக்களை ஆசிரியர் யாக்கோபினர் என அழைக்கிறார். இது மிகப் பொருந்தும். தப்பான விளக்கங்களைத் தவிர்த்து இது கதைக்கும் புதுமை கொடுக்கிறது.

எழுதும் ஆற்றல் உள்ள பலர் எழுதுவது குறைவு. இந் நாவலாசிரியருக்கு ஆற்றலும் ஆர்வமும் ஒருங்கே உள. இன்னும் சிறந்த பல நூல்களை எழுதி அவரது பணி தொடர இறைவன் அருள் செய்வாராக.

மறைதிரு. கலாநிதி போல் பெஞ்சமின்
(B. A., B. D., M. Th., Th. D.)

இறையியற் கழகம்
பிலிமத்தலாவை.

அன்னையின் ஆசியுடன்

அருமை மகனே,

கிறிஸ்துவுக்குள் எப்பொழுதும் எங்களை வெற்றி சிறக்கப் பண்ணி எல்லா இடங்களிலேயும் எங்களைக் கொண்டு அவரை அறிகிற அறிவின் வாசனையை வெளிப்படுத்துகிற தேவனுக்கு, ஸ்தோத்திரம். (ii கொரிந் 2:14).

‘நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்துண்டாகி ஜோதிகளின் பிதாவினிடத்திலிருந்து இறங்கி வருகிறது’

என்னும் திருமறை வாக்கை அடிக்கடி நினைவு படுத்தி உங்களைப் பரம பிதாவினிடத்திற்கு வழிநடத்திய உன் அருமைத் தந்தையின் பிரார்த்தனைகளினால் நீ பெற்றிருக்கும் எல்லா ஈவுகளையும் தொடர்ந்தும் பிறருக்குப் பிரயோஜன மாய்ப் பயன்படுத்த வல்ல தேவன் உன்னை வழிநடத்து வாராக.

சிறு பிராயந் தொட்டு உன் நோய்களை யெல்லாம் குணமாக்கி உன் பிராணனை அழிவுக்கு விலக்கி மீட்டு உன்னை எனக்குத் தந்து உனது செயற்பாடுகளை நேரில் காணும் வாய்ப்பினை எனக்களித்த கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம்.

உனது கையின் பிரயாசைகள் கைகூடவும், அவற்றின் வழியாய் அநேகர் பயனடையவும் என் அன்பு நிறைந்த ஆசிகள்.

‘நீ உன் சுயபுத்தியின் மேல் சாயாமல், உன் முழு இருதயத்தோடும் கர்த்தரில் நம்பிக்கையாயிருந்து உன் வழிகளிலெல்லாம் அவரை நினைத்துக் கொள்; அப்பொழுது அவர் உன் பாதைகளைச் செவ்வைப் படுத்துவார்’

இத் திருமறை வாசகம் என்றும் உன் இதயத்தை விட்டு அகலாதிருப்பதாக.

அன்பு அன்னை,

திருமதி S தேவதாசன்.

. ஆரம்பிக்கின்றேன்.

அன்பு நெஞ்சங்களே,

எல்லாம் வல்ல இறையருளினால் 1987 நவம்பரில் அரங்கேறிய 'யௌவனம்' எனும் எனது இலக்கிய நூலுக்கு வாசகரிடையே கிடைத்த வரவேற்பும் வாழ்த்துக்களுமே ஈராறு திங்களுள் லாவண்யமாய்ப் புறப்படுகின்றன என்பதை மகிழ்வுடன் பகிர்ந்து கொள்வதோடு,

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல சம்பவங்கள் விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் இருப்பினும், அவற்றை விரும்பிப் படிப்போர் வெகு சிலரே யென்பதால் பரீட்சார்த்தமாக இங்கு விரிவாக்கப்பட்டுள்ள பழைய ஏற்பாட்டு நிகழ்வின் நிழலை படிப்போரின் இதயங்கள் தான் எடை போட வேண்டும் எனக் கேட்டு,

கால் நூற்றாண்டு காலமாக எனது எழுத்திற்குக் களம் அமைத்து வரும் சிந்தாமணி யுட்பட அவ்வப்போது எனது ஆக்கங்களுக்கு ஊக்கமளித்து வந்துள்ள ஒவ்வொரு இதயங்களுக்கும்,

இன்று, கரு - உரு - பிறப்பு - வளர்ப்பு - வார்ப்பு - வாழ்த்து - அறிமுகம் - அரங்கேற்றம் ஆதியவற்றால் லாவண்யத்தோடு சங்கமித்து நிற்கும் சகலருக்கும் சாஷ்டாங்க நமஸ்கரிப்பு செய்யினும் 'நன்றி' நிறைவெய்தாது என்பதால்

'இறைவா! எனக்குக் கரம் கொடுத்துதவிய இவர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும், ஈவுகளையும் வரங்களையும் என்றும் அளிப்பீராக'

எனப் பிரார்த்தித்து,

இம்மட்டும்தான் எனனை வழிநடத்திய இறைவனை இறைஞ்சி, லாவண்யத்தின் நுழைவாயிலில் வந்து நிற்கும் உங்களை வரவேற்று - வழிவிட்டு - ஒதுங்கிக் கொள்கிறேன்.

உட் செல்லுங்கள்.

நன்றி.

'தாசன்ஸ்'
கெங்கல்ல.

இலக்கியப் பணியில்
தேவதாசன் ஜெயசிங்

ப தி ப் பு ரை

மலையக எழுத்தாளர்கள் படைப்புத் துறையில் மாத்திரம் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் அல்லர்; பல்வேறு துறைகளிலும் ஆளுமை மிக்கவர்கள் என்பதற்கு 'லாவண்யம்' ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைகிறது.

மலையக எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான தேவதாசன் ஜெயசிங் அறிவைப் போதிக்கும் ஆசானாகவும், ஆன்மீகக் கருத்துக்களை எடுத்தியம்பும் போதகராகவும், இருக்கின்ற காரணத்தால் நல்லதையே செய்ய வேண்டும்; நன்மையே விளைய வேண்டும் என்கிற சத்திய வேட்கையினால் உந்தப் பட்டு தனது நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டுச் சம்பவம் ஒன்றினை தனது சுவை மிகுந்த இலக்கிய நடையில் நாவல் வடிவில் தந்துள்ளார்.

இலக்கிய நயமிகு கட்டுரைகளால் 'யௌவனம்' படைத்த தேவதாசன் ஜெயசிங் இங்கு லாவண்யமாக தனது படைப் பிலக்கிய ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

எமது வெளியீட்டகத்தின் ஒன்பதாவது 'வெளியீடான 'லாவண்யம்' ஒன்பது அத்தியாயங்களுடன் வெளிவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிலர் தொட்டது துலங்கும் என்பது போல, இவர் எழுதுவ தெல்லாம் இலக்கியச் சுவை மிகுந்தவை, எனவே, இவரது நயமிகுந்த நடைக்காக இந்த நாவலை வாசகர் வரவேற்பர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

அந்தனிஜீவா

57, பகிந்த பிளேஸ்,
கொழும்பு - 6.

நிர்வாகி
மலையக வெளியீட்டகம்

1 அந்நியோந்நியம்

பெவிஸ்தியரின் நாடு பெருவிழாக் கோலம் கொண்டிருக்கின்றது. வீடுகளிலெல்லாம் குதூகலம். வீதிகளிலெல்லாம் ஆரவாரம். வாழ்விலேயே வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்கதொரு நாளாக அதை அவர்கள் கருதியிருக்கவேண்டும்.

ஜனங்களெல்லாரும் சாரி சாரியாக - அவசரம் அவசரமாக - ஆனந்தம் பொங்க நடந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். பறந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது கூட பொருத்தமாகவே இருக்கும். அவ்வளவு சுறுசுறுப்பு.

உயரிய தூண்களினால் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டுள்ள ஓர் உப்பரிகை. அதன் அடியிலே, அரண்மனை போன்ற தோர் அழகிய மண்டபம். அனைத்துமே, அன்று - அங்கு அகமகிழ்வுடன் வந்து நிறைந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் திரள் காரணமாக மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுகின்றன.

நாட்டின் நாலாபுறங்களிலுமிருந்து அங்கு வந்து குழுமி யிருந்த எல்லாருமே ஏதோவொரு முக்கிய சம்பவத்தினைப் பற்றி உரையாடிய வண்ணம் இருக்கின்றனர். மண்டபத்திலும், மாடி அறைகளிலுமாக அங்கு கூடியிருந்தோரின் தொகை சுமார் மூவாயிரத்தை எட்டியிருக்கலாம். குதூகலப் பேச்சுகளும், குத்தல் கதைகளும் கூடியிருந்தோரின் நாவுகளில் நர்த்தனமிடுகின்றன.

அம் மண்டபத்தின் எதிரே அழகியதொரு மைதானம். அதைச் சூழ நிற்கும் அழகு விரகூங்கள் பல - எழிலையும் நிழலையும் ஏக காலத்தில் பிரதி பலித்து பிரதேச மங்கையின் பிரதான அணிகலன்கள் போல் பெருமை சாற்றி நின்றதோடு, பூத்துக் குலுங்கி புதுமணம் கமழ்வித்து நின்றமை - விழா வொன்றுக்காக அமைக்கப்பட்ட விசேட அலங்காரம் போலவும் காட்சியளிக்கின்றன.

மைதானத்தின் மத்தியிலே பயபக்தியைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பலிபீடம். பலி செலுத்தப்படுவதற்கான ஆயத்தங்கள் பல அங்கு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கே இருப்பவர்களும், இருப்பதற்காக வருபவர்களும் ஏககாலத்தில் இடும் ஆரவாரம் காரணமாக எங்கே.....? என்ன.....? எப்படி..... ?? நடக்கின்றது என ஊகிக்க முடியாத அளவுக்கு அவ்விடத்தில் குதூகலம் பிரளயமாகி விட்டிருக்கின்றது.

அனைவருமே அமார்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவ்வேளையில்... அந்த அமைதியின்மையிலே ஒரு திடீர்த் திருப்பம்.

எங்கிருந்தோ வந்த எதிர்பாராத ஓர் எக்காளத் தொனி அங்கு மயான அமைதியை ஏற்படுத்தி நின்ற அதே வேளை அனைவரது பார்வையின் திசை திருப்பத்தையும் அத்திசையில் அரங்கேற்றி விடுகின்றது.

வர வர அதிகரித்து வரும் அந்த எக்காளத்தொனி வந்த திசையை நோக்கி அனைவரது விழிகளும் செவிகளும் அகன்று நிற்கின்றன.

அங்கே.....

எக்காளம் ஏந்திய இருவர் வெகு கம்பீரத்தோடு வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். கீதங்களும் கின்னரங்களும் முழங்க-நாட்டியக்காரரின் நடுவே - நாட்டின் முக்கியமானவர்கள் - பெலிஸ்திய பிரபுக்களில் பேர்பெற்றவர்கள் - பெரும் கௌரவத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள் எல்லாருமே அம்மண்டபத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மாளிகையிலும், மண்டபத்திலும், அறைகளிலும், குழுமியிருக்கும் ஜனத்திரள், எதிரே வந்து கொண்டிருக்கும் கௌரவ மிக்கவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே கரகோஷம் செய்கின்றது. ஏகோபித்த குரலெழுப்பி வாழ்த்துகின்றது. வரவேற்கின்றது.

முடிவடைந்த ஊர்வலத்திலே, வந்தவர்கள் வரவேற்கப்பட்டு, வரிசையாக இடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களிலே அமர்த்தப்படுகின்றார்கள். எதிரே இருக்கும் மேடையை மூடிநிற்கும் திரைச் சீலைகள், நாணி விலகும் நங்கையரைப் போல பக்கங்களிலே ஒதுங்கிக் கொள்கின்றன.

அரங்கிலே.....

நல்லிசையுடன் கூடிய நடனங்கள் - நாட்டிய நாடகங்கள் ஆதியன மாறி மாறி அவையோரை மகிழ்விக்கின்றன. ரசிகர்களின் கரகோஷம் நிகழ்வுகளின் வரவையும் நிறைவையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

அந்நாட்டின் பாரம்பரிய வரவேற்பு வைபவங்களும், கட்டிபுல செவிப்புல நிகழ்ச்சிகளும் நிறைவுபெற்ற நேரத்திலே அனைத்துக் கரங்களும் சற்று அதிகமாகவே ஒலித்து ஒய்கின்றன.

பேசுவதற்காக எழும்புகின்றான் தலைமைப் பிரபு-மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் மண்டபத்தையே அதிர வைக்கின்றது. அமைதியை ஏற்படுத்தி அவன் பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்குள் அவனுக்குப் போதும் போதும் என்றாகி விடுகிறது.

பெரியவன் பேசுகின்றான்.

“பிரபுக்களே, பெரியோர்களே, பெலிஸ்திய மண்ணின் உரிமைக்காகப் போராடி வரும் பெரு வீரர்களே.....

என்று அவன் ஆரம்பித்தபோது, அங்கிருந்த போர் வீரர்களின் நேத்திரங்கள் பெருங் கர்வத்துடன் பேசிக் கொண்டதோடு, அவர்தம் அதரங்களும் தமக்கிடையே மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைப் பரிமாறிக்கொள்கின்றன.

தொடர்கின்றான் பெரியவன்.

..... பெலிஸ்திய நாட்டின் வரலாற்றிலேயே இன்று ஒரு நன்னாள். பெரும் பொன்னாள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலும் தவறில்லை. ஏனென்றால், காலம் பலவாக எம் இனத் தவர்க்கும், அந்த யாக்கோபினர்க்கும் இடையே இருந்து வரும் பகையும் பொறுமையும் பலத்து வலுத்து வந்த காரணத்தால் போர்கள் பல தோன்றி - மறைந்து வந்த அவலத்தை அனைவரும் அறிவீர்கள். என்றாலும் கூட கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக நமது கரம் வலுப் பெற்றிருப்பதால் நமது நெடுநாட்பகைவரான அவர்கள் வலுவிழந்து - செயலிழந்து நின்றதுடன் நமக்குட்பட்டவர்களாகியும் வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள். இது நமது புயபலம் மட்டுமல்ல; நமது குல தெய்வமான ‘தாகோன்’ நமக்களித்த ஈடு செய்ய முடியாத ஒரு வரப்பிரசாதமுமாகும்.....

இவ்வேளையிலே எழுந்த கரவொலியும் “தாகோன் வாழ்க” என்ற கோஷமும் சுமார் இரண்டு நிமிடங்கள் வரை அவனது பேச்சை இடைமறித்து நிற்கின்றன.

..... ஆனாலும், அண்மை நாட்களில் ஏற்பட்ட ஒரு சில மாற்றம் காரணமாக எமக்குள் இலேசான தடுமாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இதற்கு யாக்கோபினரின் நியாயாதிபதியாக இருந்த அந்தச் 'சிம்சோன்' எனப்படும் சீர் செட்டவனே காரணம் என்பதையும் நான் கூறி நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்பயங்கரப் பிறவி இன்று எமது கரங்களுக்குள் அடங்கிவிட்டமை எமக்குக் கிடைத்து விட்ட வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க வெற்றி யென்பதை இப் பெலிஸ்திய மண்ணிற் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் பெருமையுடன் நினைவிற் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.....

எனக் கூறியவன் அனைவரையும் ஒரு முறை வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு எட்டிப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.

அவையோரின் ஆரவாரம் மீண்டும் அம்மண்டபத்தை அதிர வைக்கின்றது. அந்த ஆரவாரத்தினால் தனது பெருமைக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொண்ட பெருமையில் தொடர் கின்றான்.

..... அம் மாபெரும் வெற்றியினைக் கொண்டாடு வதற்கும், நன்றிக்கடனாக நம் குல தெய்வத்துக்குப் பவி செலுத்துவதற்குமாகவே இன்றைய இந்த 'அந்நியோந்நியம்' அரங்கேறுகின்றது. விழிகளுக்கும் செவிகளுக்குமான விருந்தினைத் தொடர்ந்து, அறுசுவை விருந்து பரிமாறப்படவுள்ளது. அதன் பின்னர், நமது நீண்ட நாட் பகைவனும், நிம்மதியைக் குலைத்த விரோதியுமான சிம்சோன், உங்கள் முன் அழைத்து வரப்படு வான்.....

என்று கூறிய மாத்திரத்தில், கூரையையே பிய்க்குமள வுக்கு குடிமக்கள் செய்த ஆரவாரம் அடங்கி, மீண்டும் அமைதி ஏற்படுவதற்குள் சில நிமிடங்கள் செத்தொழிந்து விடுகின்றன.

.....சிம்சோன் உங்கள் முன்னே சில வேடிக்கைகளைக் காட்டிய பின்னர், அந்திப் பவி வேளையிலே தாகோனாக்கான தகன பவி ஏறெடுக்கப்படுவதுடன் இன்றைய விழா நிறைவு பெறும். அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் அனைவரும் தவறாமல் கலந்து சிறப்பிக்க வேண்டுகிறேன்''

என்னும் அழைப்புடன் தனது தலைமைப் பேருரையை முடித்துக் கொள்கிறான் அப்பிரபு.

மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் மக்களின் கரங்கள் அனைத்துமே ஒரு சில நிமிடங்கள் உரத்து மோதிக் கொள்கின்றன. வாய்க் கொல்லாம் வார்த்தைகளை வரம்பு மீறி உமிழ்ந்து ஒய்கின்றன.

விமரிசையான விருந்து ஆரம்பமாகிவிட்டது. பாத்திரங்களை ஏந்திய வண்ணம் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த பாவையரின் நேத்திரங்களை ரசித்தபடி புசித்துக் குடித்து மகிழ்கின்றனர் பிரபுக்கள். வேடிக்கைப் பேச்சுக்களும், வெடிச் சிரிப்புகளும் இடைக்கிடை இன்கவை யூட்டி நிற்கின்றன. என்றுமே இல்லாதவாறு அன்று பிரபுக்களும் பெரியவர்களும் மக்களுடன் மக்களாய் அவையில் அமர்ந்து உண்டு களித்தமை உண்மையாகவே பெலிஸ்தியரின் மத்தியில் பெரும் அந்நியோந்நியத்தைத் தருவித்ததோடு விருந்தின் சுவைக்கும் மகுடம் சூட்டுமாப் போல் அமைந்து விட்டது. அது மட்டுமல்ல; பகைவனைப் பழி வாங்கும் நோக்குடன் ஏராளமான உணவு வகைகள் அன்று தாராளமாகப் பகிரப்பட்டமை ஏழை எளியவர்களின் இதயத்திலும் ஓர் இடத்தினைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தவறிழைப்பவர்களைத் தண்டிப்பதற்காகவும், தவறுகளினின்றும் அவர்களைத் துண்டிப்பதற்காகவுமே அரசுகள் சிறைக் கூடங்களை அமைக்கின்றன. பெலிஸ்தியரும் அதற்கு விதி விலக்கானவர்கள் அல்லர்; தம் நாட்டுச் சட்ட திட்டங்களைச் சரிவரக் கடைப் பிடியாதவர்களையும், சட்ட விரோத சக்திகளையும், குறிப்பாக தம் இனத்துக்கு எதிரானவர்களையும் அடக்குவதற்காகவும், ஒடுக்குவதற்காகவும் தமது நாட்டிலுள்ள 'காசா' என்னும் ஊரில் ஒரு காவற் கூடத்தைக் கட்டியிருந்தனர்.

அங்குதான் அவர்களால் கைது செய்யப்பட்டிருந்த அவர்களது பரம வைரியான 'சிம்சோன்' சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தான். நீண்டு வளர்ந்திருந்த அவனது தலை மயிர் மொட்டையாகச் சிறைக்கப்பட்டிருந்தது. விழிகள் இரண்டும் பிடுங்கப்பட்டு இரு குழிகள் மட்டுமே அங்கு காட்சியளித்தன. கண்களை இழந்து விட்ட போதிலும் அவனுக்குக் கீழியச் சிறைதான். மாபெரும் கல்லுரல் ஒன்றில் மாவரைக்கும் பணியை அவன் கண்டிப்பாகச் செய்தாக வேண்டும். உரிய வேளைக்கு உணவில்லை. ஆனால், கொடுக்கப்பட்ட சாட்டையடிகளுக்கு மட்டும் குறைவே யிருக்கவில்லை.

விழாவின் கதாநாயகன் அங்கு வெறுமனே பசித்திருக்க இங்கு விதம் விதமாய்ப் புசிக்கிறார்கள் பெரியவர்கள்.

சமைக்கப்பட்டிருந்த சகல உணவுகளுமே சடுதியாகத் தீர்ந்துவிடுகின்றன. இது வரை விருந்தில் நாட்டங் கொண்டிருந்த விழிகளெல்லாம் ஓய்ந்து போய் இப்பொழுது (சிம்சோன் வரவிருக்கும்) வழியை நோட்டம் விடத் தொடங்குகின்றன.

“நம்முடைய இறைமைக்கு எதிரானவன்”

“நமது நாட்டையே பாழ்படுத்தியவன்”

“எமது கலாச்சாரத்தின் எதிரி”

“எம் இனத்தை அழித்த இனத் துரோகி”

இவ்வாறாக ஒவ்வொரு வாய்களும் வெவ்வேறு வார்த்தைகளினால் வர இருப்பவனைப் பற்றிய வருணைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன.

ஆரவாரமும், கரகோஷமும் திடீரென ஒரு திசையில் ஏற்பட்டபோது, விழிகளெல்லாம் ஒருங்கிணைந்து அவ்வழி நோக்குகின்றன. வாய்கள் ஏனோ அகன்று அதிர்கின்றன. கரங்களும் சிரங்களும் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் தாண்டவமாடுகின்றன. பாதங்களெல்லாம் ‘பரதம்’ பயிலுகின்றன.

“அதோ, சிம்சோன்! சிம்சோன் வந்துவிட்டான்!”

“தா கோன்..... வாழ்க”

“சிம்சோன்..... ஒழிக”

வரலாறு காணாத அன்றைய கோஷங்கள் அண்டத்தையே அதிர வைக்கின்றன.

ஆனால், அழைத்து வரப்பட்டவனோ வென்றால், அமைதியே உருவாகி நிற்கின்றான். விழிகள் இருந்த இடங்களிலே, (அவை பிடுங்கப்பட்டு விட்டதால்) இரண்டு குழிகள் மட்டும் காணப்படுகின்றன. மொட்டையாக வழிக்கப்பட்டிருந்த நீண்ட ஜடைகள் மீண்டும் ஓரளவு வளர்ந்திருக்கின்றன. தட்டுத் தடுமாயேனும் அங்கிருந்து ஓடிவிட முடியாதபடி கரங்கள் வெண்கல விலங்கிடப்பட்டு, கால்கள் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கைலாகு கொடுக்கும் இளைஞன் ஒருவனது உதவியுடன் சிறைக்கூடத்திலிருந்து புறப்பட்ட சிம்சோன், இப்பொழுது ஆயிர மாயிரவர் அமர்ந்திருக்கும் ‘அந்நியோந்நிய அரங்கிலே’ நிற்கின்றான்.

அவன் வரும் போது ஏற்பட்ட ஆரவாரங்களெல்லாம் அடங்கி இப்போது அமைதி நிலவுகிறது. எவருமே பேசவில்லை. அந்தகனாய் அவை நடுவே நிற்கும் அம் மாவீரன் பேசுகின்றான். சிம்சோனின் குரல் அங்கிருந்தோரின் சிந்தையையும் தொட்டுச் செல்கின்றது. தன்னை அழைத்து வந்த அந்த இளைஞனை அழைக்கின்றான். அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு அவனது வார்த்தைகள் வெளியேறுகின்றன.

“தம்பி; இந்த மண்டபத்தைத் தாங்கும் தூண்களிலே நான் சாய்ந்து கொண்டால் எனக்கு வசதியாக இருக்கும். அழைத்துச் செல்வாயா?”

இளைஞனுக்கு அவன் மீது இரக்கம் வந்திருக்க வேண்டும். அடிமேல் அடி வைத்து அழைத்துச் செல்கின்றான் மண்டபத்தைத் தாங்கும் மாபெரும் தூண்கள் இரண்டுக்கும் மத்தியிலே அவனை நிறுத்துகின்றான்.

அகல விரித்த தனது கரங்களால் அத்தூண்கள் இரண்டினையும் அரவணைத்துக் கொள்கின்றான். சிரத்தை நிமிர்த்தி அவன் மேலே நோக்கிய போது.....

அவனது இதய அலைகள் ஆரவாரித்து எழும்பி - உயர்ந்து பின்னோக்கி மடிந்து வீழ்கின்றன.

அந்த எண்ண அலைகளுக்கிடாக வண்ண நினைவுகள் பல அவன் வந்த வழியோடு சங்கமமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

2 அநுட்டாமை

அன்றைய காலகட்டத்திலே

இறைவனின் ஆசிகளை நிறைவுறப் பெற்றுச் சுகித்து வாழ்ந்த ஒரு வம்சமாக 'யாக்கோபினர்' வருணிக்கப்பட்டனர். எனினும், இறைவனின் திருவுள சித்தத்துக்கு மாறான செயற்பாடுகள் சில இடைக்கிடை இவர்களில் ஏற்படவே செய்தன. இதனால் இவர்கள் இறைவனின் எச்சரிப்பையும், ஏன்? தண்டனைகளையும் அடிக்கடி பெறவேண்டியிருந்தது. பல தடவைகளில் பகைவரின் கரங்களால் பழிவாங்கப்பட்டும் கூட சில வேளைகளில் எல்லாவற்றையுமே மறந்தவர்களாய் ஏறுக்கு மாறாக வாழத் தலைப்பட்டார்கள்.

பெலிஸ்தியர் என்ற பிறிதோர் இனத்தவரும் அக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் 'தானோன்' என்ற உருவை தங்கள் குல தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்டு வந்தனர்.

யாக்கோபினரும் பெலிஸ்தியரும் என்றுமே இணைந்து கொள்ளாத கொள்கைகளைக் கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். யாக்கோபினரின் எழுச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் எப்போதுமே அப் பெலிஸ்தியர் அச்சுறுத்தலாயிருந்து வந்தனர். இதனால் வைராக் கியமும் விரோதமும் இவர்களிடையே வளர்ந்து கொண்டே வந்தன.

யாக்கோபினர் தங்களுக்குள் 'நியாயாதிபதி'களைத் தலைவர்களாகத் தெரிந்து கொண்டு ஆண்டு வந்த காலம் அது. இறைவனின் கோபாக்கினை காரணமாக அவர்கள் பெலிஸ்தியரால் ஒடுக்கப்பட்ட பல வேளைகளில் தங்களை மீட்டெடுக்கும் ஆற்றல் படைத்த ஒரு தலைவனை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்ததில் வியப்பில்லை.

பச்சை மரங்களையும், உச்சிதமான பல விருகங்களையும் கொண்டு பலரும் மெச்சத்தக்க வகையில் அமைந்திருந்த அவ் லூர் - எழில் மிக்கதொரு பொழிலென அழகு காட்டி நின்றது. வண்ணப் பறவைகளின் சின்ன ராகங்களும், மெல்லியலாரின் மேனியைப் பழிக்கும் ஒல்லிய மலர்ச் செடிகளும் அவற்றில் அமர்ந்து நடனமிடும் வண்டுகளும், வண்ணத்துப் பூச்சிகளும் அப் பொழி லுக்குப் பொலிவூட்டி நின்றவற்றில் மேலும் சிலவாகும்.

இயற்கை யன்னையின் மடியெனத் திகழ்ந்த அவ்வூர் சோரா-
வூர் என அழைக்கப்பட்டது.

அவ்வூரிலே மனோவா என்பவனும் அவனது மனைவியும்
இறைபக்தி மிக்கவர்களாய் இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். பிள்ளைப்
பேறற்ற ஒரு குறையைத் தவிர மற்றெல்லாச் செல்வங்களிலுமே
அவர்கள் நிறைவு கொண்டிருந்தனர்.

‘குழல்இனிது யாழ்இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்’

என்கிறது திருக்குறள். மழலை தவழா இல்லம் எத்துணை
மாட்சித்தாயினும் அங்கு திருப்திகரமான வாழ்க்கை அமைய
மாட்டாது. அதைப் பூரணமானதோர் இல்லறம் எனக் கூற
வும் முடியாது.

எனவே, பிள்ளையில்லா அத்துயர் அவர்களது வாழ்வில்-
வலுவழிந்து சென்று கொண்டிருக்கும் ஓர் ஓடத்தைப் போன்ற
தொரு நிலையினைக் குத்திக் காட்டியபடியே தொடர்ந்து கொண்
டிருந்தது.

இவ் வேதனைக்கொரு முற்றுப்புள்ளியிடவேண்டும் என்ப
தால் இருவருமே ஒருமனப்பட்டவர்களாய் இறைவனிடத்தில்
மன்றாடியிருக்க வேண்டும்.

இல்லை யெனில்.....

அம் மலடியைத் தேடி அத் தேவதூதன் வந்திருப்பானா?

அண்டம் முழுவதையும் தனது ஆயிரமாயிரமான அனற்
கிரணங்களால் ஆட்சி செலுத்திய ஆதவன் மாட்சிமை பொருந்
திய அவ் வரச பதவியை நீத்து ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்
மாலை வேளை அது.

வினாடிக்கு வினாடி ஒளியை விழுங்கி ஏப்பமிட்டபடி இருள்
கவிந்து கொண்டிருந்தது. கதிரவன் தனது கடமையை நீத்து
ஆழ்கடலில் மூழ்கிவிட்டான் எனும் ஆனந்தத்தில் நீல வானின்
நித்திலங்கள் தம் நேத்திரங்களைச் சிமிட்டி மகிழ ஆரம்பித்து
விட்டன.

அவ்வேளையிலே

‘அந்தியும் சந்தியும் அமலனைத் தொழுவாய்’ எனும் ஆன்மீக அறக்கட்டளையை ஆதரிப்பவளாயும், நாதனின் அருள் கிட்டவேண்டும் எனும் நல் விருப்பில் நாளெல்லாம் திளைத்தவளாயும் எல்லா அநுட்டானங்களையும் மேற் கொண்டு இறைவனின் சந்நிதியில் அநுதினமும் காத்திருந்தாள் மனோவாவின் மனைவி.

“எமது கவலைகளை யெல்லாம் விசாரிக்கிற இறைவனே எமக்கு அடைக்கலம் என்பதால் அனைத்தையுமே இறைவன் சந்நிதியில் ஊற்றி விடுங்கள்”

என்பதாக தாவீது மன்னனின் கவியொன்று கூறுகின்றது.

அதேபோல் இவளும் தனது தேவைகளையெல்லாம் அவ்வப்போது ஆண்டவனின் பாதங்களில் படைத்து, தேவனின் ஆசியை யாசித்து நின்றாள். ‘அல்லை’யின் ஸ்தானத்தை தான் அடைந்து விட வேண்டும் எனும் வேண்டுகோலை அவளது அநுட்டானங்களில் முக்கிய இடத்தை வகித்தது.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி. சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இல்”

என்பது திருக்குறள். அதன்படி விருப்பு வெறுப்பற்ற தெய்வத்தின் திருவடிகளைத் தேடுவோர்க்குத் துன்பமே இல்லை யென்பதில் உறுதி பூண்டவளாய், இதய அமைதியைத் தேடி இறைவனை நாடி நின்றாள் அவள்.

‘உங்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பது நானே; ஒரு தாய் தேற்றுவது போல நான் உங்களைத் தேற்றுவேன்.’

என்பது, எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவாக்கு. அது பொய்த்து விடவா போகிறது?

திடீரெனப் பாய்ந்த தெய்வீக ஒளியொன்று அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. சதகோடி மின்னல்கள் சடுதியாகச் சங்கமித்துச் சதிராடுவதைப் போன்றதொரு தோற்றம். உலகியல் விழிகளினால் உற்று நோக்க முடியாத அளவுக்கு தேச பொருந்திய தேவதூதன் ஒருவன் அங்கே நின்றான்.

பயத்தால் நடுங்கிய அவள் பதறிய காரணத்தால் வார்த்தைகள் எதுவுமே வரவில்லை அவளது வாயில். அண்ணத்துடனோ, அன்றி அடிவாயுடனோ ஒன்றித்து விட்டதோ என்னவோ? நாவும் எழுவில்லை.

தேவதூதன் பேசினான்.

“பெண்ணே, உனது அநுட்டானங்கள் இறைவனது சமூகத்தை எட்டியுள்ளன. உன் வேண்டுதல்கள் கேட்கப்பட்டன. ‘மலடி’யாக இருக்கும் நீ ‘அன்னை’யாகும் அரிய பாக்கியத்தைப் பெறப் போகின்றாய். ஆனபடியால் நீ தீட்டான எதையும் தீண்டாமலும், திராட்சை ரசம் அருந்தாமலும் திடமனதாகவும், எச்சரிக்கையாகவும் இருக்க வேண்டும். நீ ஒரு ஆண்மகவைப் பெறுவாய். அவனது தலை சவரகன் கத்தி படாமல் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும். அவன் பராக்கிரமசாலியாக வளர்ந்து உங்கள் இனமாகிய யாக்கோபினரை பெலிஸ்தியரின் கரங்களிலிருந்து மீட்டெடுக்க வல்ல தலைவனாவான்.”

ஒலி குறைந்தது. ஒளி குன்றியது. அந்த உருவமும் அங்கிருந்து மறைந்தது.

இத்தனைக்கும் அவள் எதையுமே பேச எத்தனிக்கவில்லை. சில வினாடிகள் சித்தப் பிரமை கொண்டவள் போல அமர்ந்திருந்தவள் அவசரமாய் எழுந்து, ஆவேசம் கொண்டவளைப் போல அறையை விட்டு வெளியே ஓடினாள்.

வயல் வெளியிலே

வானோக்கி வளர்ந்து நின்ற கோதுமைப் பயிர்கள் கதிர்களைத் தாங்க மாட்டாத நிலையில் நிலம் நோக்கித் தலை குனிந்து நின்றன. அறுவடைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து அமைதியாக நிற்கும் அப்பயிரினங்களைப் பார்வையிட்ட வண்ணம் தனது பாலிய வாழ்வைப் பற்றிய மீளோட்டச் சிந்தனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்த மனோவா, மாலை மயங்கியதையே மறந்து விட்டான்.

எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட மேக முழக்கங்கள் அவனைச் சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வரும் வரை அவனது நினைவலைகள் நீண்டு எங்கோ சென்றிருந்தன.

மேய்ந்து கொண்டிருந்த மந்தைகளை மிக அவசரமாக ஒன்றிணைத்துக் கொண்டு விரைவாக வீடு திரும்பினான். எட்டி நடந்த போதிலும், ஏற்பட்ட இடியும் மின்னலும் தருவித்து விட்ட பெருமழையால் ஆடைகளோடு ஆற்றில் மூழ்கி யெழுந்தவனைப் போல வீட்டை யடைந்தான்.

மனோவா வாசற்படியில் காலடி வைக்கவும் அறைக்குள்ளிருந்து அவசரமாய் வெளியேறிய அவனது மனைவி எதிர்ப்படவும் சரியாக இருந்தது.

வாசற் படியிலே

அவசரமாய் நுழைந்த அவன் அதிர்ச்சியோடு எதிர்ப்பட்ட தனது மனைவியைக் கண்டபோது ஏதோ ஒரு புதினம் வீட்டில் நடந்திருக்க வேண்டுமென விரைவாய் ஊகித்து விட்டான். அகத்தின் அங்கலாய்ப்பை அவளது முகம் அவ்வளவு தெட்டத் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தது.

‘அகத்தின் அழகு முகத்திலே தெரியும்’ என்பது அனுபவ ரீதியாக கோடிட்டுக் காட்டப்படும் ஓர் உண்மையல்லவா?

மேற் கயிற்றில் உலர் விட்டிருந்த மேலாடையை இழுத்து உதறியவன் தலையைத் துவட்டியபடி அங்கிருந்த ஆசனத்தில் அமருமுன்னரே ஆரம்பித்து விட்டான் அவள்.

பொதுவாக, சில பெண்களின் சுபாவமே இப்படித்தான். என்ன?... எது?... எப்படி?... எனக் கேட்கு முன்னரே பார்த்த வற்றையும், கேட்டவற்றையும் பட படவெனப் பொரிந்து தள்ளினாலே நிம்மதியடைவார்கள். அத்தகைய நிலைக்கு மனோவாவின் மனைவி விதி விலக்கானவளாய் இருந்திருந்தாலும் கூட எதிர்பாராத விதமாக அவளுக்கு ஏற்பட்ட இந்த அனுபவம் இப்படிப் பேசும்படி அவளைத் தூண்டியது.

“தேவதூதன் ஒருவர் என்னைச் சந்தித்தார். அவருடைய சாயலில் அக்கினி சங்கமமாகியிருந்தது. நீர் யார்? எங்கேயிருந்து வந்தீர்? என்றெல்லாம் நான் விசாரிக்கவில்லை. நடு நடுங்கிப் போயிருந்தேன். தான் யார் என்பதை அவரும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

நீ ஒரு ஆண் மகவைப் பெறுவாய்; ஆதலால் தீட்டான எதையும் நீண்டாமலும், திராட்சை ரசம் அருந்தாமலும் எச்ச ரிக்கையாயிரு. நீ பெறப்போகும் குமாரன் யாக்கோபினரைப் பெலிஸ்தியரின் கரங்களிலிருந்து இரட்சிக்கக் கூடிய பெருமகனாயிருப்பான் என்றார்.”

எனக் கூறி முடித்தவன் உள்ளே ஓடி ஒரு குவளை தண்ணீரைக் குடித்து விட்டுத் திரும்பினான்.

அமர்ந்திருந்த மனோவா அதிர்ச்சியடைந்தவனாக அண்ட வெளியை நோக்கினான். அங்கே அடிக்கடி அடி வானத்தில் இடியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மின்னற் கொடிகள் தேச பொருந்திய அத்தேவதூதனை மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டின.

மனைவியை அணைத்துக் கொண்டான் மனோவா. தேவதூதன் அவனைச் சந்தித்ததும் அவன் கூறிய நற்செய்தியும் அண்ட வெளியின் அந்தத்திற்கே சென்று மீண்டதைப் போன்ற தொரு உணர்வை அவனுக்கு ஊட்டின.

அறைக்குள் சென்ற இருவரும், தேவதூதன் தரிசனமான அந்த இடத்திலே அமர்ந்தனர். மனைவியின் செவிகள் கேட்க மனோவா வேண்டுதல் செய்தான்.

“இறைவா, என் மனைவியைச் சந்தித்து நற்செய்தி வழங்கிய தேவதூதன் மீண்டும் ஒருதடவை எம்மைச் சந்திக்கவும், பிறக்கப் போகும் குழந்தையைப் பற்றிய முழு விபரங்களையும் தெளிவாக எமக்கு அறிவிக்கவும் திருவுளங் கொண்டருளும்”

விண்ணப்பத்தை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான் மனோவா.

‘இறைவனுக்குக் காத்திருக்கிறவர்கள் புதுப்பெலன் அடைவார்கள்’ என்பதாக எழுதியுள்ளான் மன்னன் தாவீது.

அவனவன் விசுவாசத்திற்கேற்பவே, இறைவனது அருள் எவருக்கும் கிடைக்கின்றது. இதுபற்றிப் புனித யாக்கோபு அடிகளார் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

‘உங்களில் ஒருவன் ஞானத்தில் குறைவுள்ளவனாக இருந்தால், யாவருக்கும் சம்பூரணமாய்க் கொடுக்கிறவரும், ஒருவரையும் கடிந்து கொள்ளாதவருமாகிய இறைவனிடத்தில் கேட்கக் கடவன். அவன் எவ்வளவாகிலும் சந்தேகப்படாமல் விசுவாசத்தோடே கேட்கக்கடவன். சந்தேகப்படுகிறவன் காற்றினால் அடிபட்டு அலைகிற கடலின் அலைக்கு ஒப்பாயிருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் தான் இறைவனிடத்தில் எதையாகிலும் பெறலாமென நினையாதிருப்பானாக.’

மனோவா மிகுந்த பக்தி வைராக்கியம் உள்ளவன். எனவே தனது மனைவியைச் சந்தித்த அத்தேவதூதன் என்றவது ஒரு நாள் தன்னையும் சந்திப்பார் என்ற உறுதியான விசுவாசத்தோடே அனுதின அநுட்டானங்களில் அமர்ந்திருந்தான்.

3 அநுக்கிரகம்

அன்று.....

மனோவா வயல் வெளிக்குப் போகவில்லை. உடம்புக்குச் சற்று சௌகரியம் இல்லாதிருந்த காரணத்தால் வீட்டிலேயே இருந்து ஓய்வு எடுத்தான்.

மாறாக,

பண்ணையாட்களின் பணிகளைப் பார்வையிடுவதற்காக அவனது மனைவி அன்று வயலுக்குச் சென்றிருந்தாள். வெய்யிலின் கொடுமையையும் வியர்வையையும் பொருட்படுத்தாமல் வேலை செய்யும் வேலையாட்களின் விறு விறுப்பான சேவைகளைப் பாராட்டிவிட்டு வயல் வெளியின் வனப்பு மிக்க வளங்களை உவப்புடன் ரசித்தபடி வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் வேளை அது.

வண்ண மலர்களை வகையாக வசப்படுத்தும் வண்டினங்களின் ரீங்கார இசையும், உரிமையோடு உலகை வலம் வரும் பறவைகளின் பரவச கானமும், வயல் வெளியைத் தழுவிய வாறே தனது மேனியையும் மெதுவாக - அதுவும் களவாக - வருடிச் செல்லும் மெல்லிய தென்றலும் அவளை மெய்ம் மறக்கச் செய்தன.

அண்ட வெளியையும் அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. கொண்டல்கள் பல குதூகலமாகச் சேர்ந்து, தாழ்ந்து பசிய காடுகளையும், பாரிய மலைகளையும் தடவியபடி தவழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

வேலையாட்களின் பார்வையினின்றும் மறையும் தூரத் திற்கு வந்துவிட்டாள் அவள்.

சிறிய தொரு கன்மலை. அதனருகே அமைதியான ஓர் அருவி - வெள்ளைப் பஞ்சினை ஒட்டி விட்டாற் போன்று ஓடி வந்து கொண்டிருந்தது.

தனிமையான அந்தஇடத்திலே.....

திடீரென ஒரு சலசலப்பு.

திகிலுடன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அங்கே.....

தவறி விழுந்த ஒரு தேனடையைத் தீண்டிக் கொண்டிருந்த சிறு பிராணிகள் சில மங்கையிவளைக் கண்டு மருண்டோடின. உள்ளத்திற்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டு ஓரடி முன் வைத்தாள்.

அவ்வேளையிலே.....

எதிர் பாராத ஓர் ஒலி. அத்துடன் திடீரெனத் தோற்றிய தேச மிக்க தெய்வீக ஒளி.

அந்த ஒளியின் நடுவிலே.....

மீண்டும் அதே காட்சி.

அன்று, அறைக்குள் ஆண்டவனின் திருவடிகளில் ஐக்கியப்பட்டிருந்த வேளையிலே, அவள் பெற்ற அதே அனுபவம்

அதே தேவதூதன்.

பயப்படவில்லை அவள் பதிலாக. இக்காட்சியைக் காண்பதற்கும் இவரோடு உரையாடுவதற்கும் தனது கணவன் இல்லையே எனக் கவன்றாள். கணவனை அழைத்து வரும்வரை கடவுளின் தூதனானவர் காத்திருப்பாரா? என்ற கேள்வி அவள் இதயத்துள் ஒங்காரமிட்டது.

வினாவுக்குரிய விடையினைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை அங்கு தாமதிக்க இடந்தரவில்லை அவளது இதய உணர்வுகள். தான் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் தனது கணவனதும். தேவ தூதனதும் சந்திப்பின் இடைவெளியை விரிசலாக்கிக் கொண்டு போகுமே தவிர, தனது நோக்கத்திற்கு ஆக்க பூர்வமான எந்த வொரு நல்ல முடிவினையும் கொண்டுவர மாட்டாது என்ற தீர்வுக்கு வந்தாள்.

அதற்கு மேல் அவள் அங்கு நிற்கவில்லை.

அசதியுடன் அறைக்குள் அயர்ந்திருந்த அவளது கணவன் இவளது அவசர வரவினைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தான்.

என்ன? ஏது? என அவன் வாயைத் திறக்கு முன்னரே, அவனருகில் அமர்ந்தவளாய், அவனைப்பற்றியபடி,

“அவசரமாய் எழுந்திருங்கள்; அன்று எனக்குத் தரிசனமாகிய அதே தேவதூதன் இன்று நமது வயல் வெளியிலே வந்திருக்கிறார். சீக்கிரமாய் வாருங்கள்; அவரை நீங்கள் சந்திக்கலாம்”

எனத் துரிதப்படுத்தினான்.

தட்டுத் தடுமாறி அவள் கொட்டித் தீர்த்த இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே மனோவாவுக்கிருந்த அசதியெல்லாம் எங்கோ பறந்து விட்டன.

ஓட்டமும் நடையுமாகப் புறப்பட்ட அவர்கள் ஒரு சில நிமிடங்களுள் இறைதூதன் எழுந்தருளியிருந்த அவ் வயல் வெளிக்கு வந்து விட்டார்கள்.

அமைதியின் கருவாகி - அருளின் உருவாகி, - அங்கு நின்றிருந்த தேச பொருந்திய தேவதூதனின் பாதங்களில் தெண்டனிட்ட மனோவா அவரை நோக்கி,

“ஆண்டவனே, அன்று எனது மனைவியைக் கண்டு மகனது பிறப்பைப் பற்றிப் பேசியவர் நீர்தானோ,”

என்றான்.

“நானே தான்”

அமைதியாகப் பதிலளித்தார் தேவதூதன்.

மனோவாவுக்கு மகிழ்ச்சி கட்டுக்கடங்கவில்லை. கடவுளை நோக்கித் தான் செய்த வேண்டுதல் இத்தனை சீக்கிரமாய் கேட்கப்பட்டு விட்டதே யென்பதை எண்ணிய போது அவனது இதயம் பூரித்தது. இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தியது.

“ஆண்டவனே, எனக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தையைப் பற்றிய எல்லா விபரங்களையும் நான் அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்”

பயபக்தியோடு வினவினான்.

“மனோவாவே, பிறக்கப் போகும் பிள்ளையைக் குறித்து உனது மனைவியிடம் நான் குறிப்பிட்டவை எதையுமே நீங்கள் மறந்து விடலாகாது. திராட்சைக் கொடியிலே விளைகிற எதையாகிலும் அவள் திண்டக் கூடாது; திட்டான எதையும் புசிக்கவும் கூடாது. குழந்தை பிறந்த பின்னர் அதன் தலையிலே சவரகன் கத்தி படாமலே அதை வளர்க்க வேண்டும்.”

தேவதூதனது இப் பதிலால் திருப்தி யடைந்தான் மனோவா. தனது கணவனுக்கும் தேவதூதனின் தரிசனம் கிட்டியதால் மகிழ்வடைந்தாள் அவனது மனைவி.

தமது எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கான நற்செய்தியைத் தூதாகக் கொணர்ந்த அத் தேவதூதனுக்கு ஏதேனும் நன்றிக் கடன் செலுத்திட இருவரும் விரும்பினர்.

மனோவா நன்றி நிறைந்த விழிகளோடு தேவதூதனை நோக்கினாள்.

“ஆண்டவனே, எமக்கு நற்செய்தி கொண்டுவந்த தங்களுக்கு எங்களாலான இனிய விருந்தொன்றைப் படைக்க விரும்புகிறோம். அதுவரை தாங்கள் இங்கேயே இருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

தேவதூதனே,

“நீ என்னை இருக்கச் சொன்னாலும் உனது உணவை நான் புசிக்க மாட்டேன். எனவே நீ படைக்க விரும்பும் காணிக்கையை தகனபலியாகவே செலுத்து.”

என்றார்.

மனோவா மறுபடியும் கேட்டாள்.

“ஆண்டவனே, உமது நாமத்தை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளலாமோ?”

“அதிசயம்”

என்று பகர்ந்தார் தேவதூதன்.

ஆனந்தக் களிப்புடன் வீட்டை நோக்கி ஓடிய இருவரும், வெகு விரைவாய் கருமமாற்றிப் போஜன பலியைத் தயாரித்துக் கொண்டு அங்கு வந்தார்கள்.

அங்கிருந்த கன்மலையில் ஒரு பலிபீடத்தை அமைத்து அவற்றை அங்கே தகன பலியாகப் படைத்தான் மனோவா.

படைக்கப்பட்டவை தகனிக்கப்பட்ட போதுதான் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

தன்னை 'அதிசயம்' என அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அந்த 'அதிசயமானவர்' பவிடீடத்தினின்றும் மேலெழும்பிய அக்கினி ஜுவாலையிலே சங்கமமாகி அந்த ஜுவாலையோடு ஜுவாலையாக உயரப் போனதை அவர்கள் இருவருமே அவதானித்தார்கள்.

எதிர்பாராத இந்த அதிசயத்தினால் கதிகலங்கிப்போன கணவனும் மனைவியும் பயத்தினால் நடுநடுங்கி பதை-பதைத்து தாங்க முடியாத நிலையிலே தரையில் முகங் குப்புற விழுந்து விட்டார்கள். சிறிது நேரம் செயலற்றுக் கிடந்தார்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

அக்கினி அவிந்து அமைதி நிலவிய வேளையிலே இருவரும் கிரங்களை உயர்த்திப் பயத்துடனே ஒரு வரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

மனோவா தனது மனைவியை நோக்கி,

“கடவுளைக் கண்ட எவரும் உயிரோடு வாழ்ந்ததாக வரலாறு இல்லவே இல்லை; எனவே, இறைவனை எதிரெதிராய்க் கண்ட நாம் மரணிப்பது நிச்சயம்.

என்றான்.

அவளோ, அதை மறுத்தவளாய்,

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்; கடவுள் நம்மைக் கொன்று விடச் சித்த முள்ளவராய் இருந்திருந்தால் கடைசி வரை எமது காணிக்கையை அங்கீகரித்திருக்கவே மாட்டார். இவ்வளவு விபரங்களையும் நமக்குத் தெரிவித்திருக்கவும் மாட்டார்.”

என ஆறுதல் கூறினாள்:

மனைவியின் இந்த வார்த்தைகளினால் மனோவா ஓரளவு சமாதான மடைந்தவனாய் வீடு திரும்பினான்.

தூதன் கூறியவற்றை யெல்லாம் இறைவனின் கட்டளை யாகவே கருதி வெகு கவனமாக வாழ்ந்தாள். மனோவாவின் மனைவி. திட்டான எதையுமே அவள் தீண்டவில்லை. திராட்சை ரசமென்ன? திராட்சைக் கொடியைக் கூட ஏறிட்டுப் பார்த்த தாளில்லை.

இவ்வாறாக, இறைதூதன் இட்ட கட்டளைகளின்படியும், விதித்த நியமங்களின்படியும் அவன் வாழ்ந்து வரும் நாட்களிலே, குறிக்கப்பட்ட காலத்தில் அந்த ஆண் மகவைப் பெற்றெடுத்தான் அவன்.

மனோவாவின் மகிழ்வுக்கு அளவேயில்லை. குலத்தைத் தழைக்கச் செய்யும் குலக் கொழுந்தாக - யாக்கோபினரை மீட்டெடுக்கும் பாதுகாவலனாகப் பிறந்த அச்சிகவுக்கு 'சிம்சோன்' எனப் பெயரிட்டான்.

அண்டை அயலவர்களுடன் கொண்டாடி மகிழ்ந்தாள் மனோவாவின் மனைவி. பெலிஸ்தியரின் பிழிகளிலே வேதனைப் பட்டுக் கிடக்கும் யாக்கோபினருக்கு விரைவில் வரவிருக்கும் விடிவு காலத்தை யெண்ணி இருவருமே இதயம் பூரித்திருந்தார்கள்.

இறைதூதனால் முன் மொழியப்பட்டபடியே சவரகன், கத்தி படாமல் பாதுகாக்கப்பட்ட சிம்சோனின் சிகை ஏழு ஐடைகளாக வளர்க்கப்பட்டது. அடிக்கடி அத் தேவதூதனின் திருவாக்கை அசை போட்டுக் கொண்ட இருவரும் பிள்ளையை வளர்ப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தனர்.

இறைவனின் அருக்கிரகத்தினால் குழந்தை நாளொரு வண்ணமாய் வளரலாயிற்று. வயல்வெளிக்குப் போகும் போதெல்லாம் வனப்பு மிக்க காட்சிகளையும், வண்ணப் பட்சிகளின் மாட்சியையும் ரசிப்பதற்காக பிள்ளையையும் அவர்களிருவருமே அழைத்துச் செல்வர். இதனால், இயற்கை யெழிலில் தனது இதயத்தை இளமையிலேயே பறி கொடுத்தான் சிம்சோன்.

பாரமான பொருள்களைத் தூக்குவதிலும் வீரமான காரியங்களில் ஈடுபடுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவனாக விளங்கும் தம் மகனைப் பற்றிப் பெருமையடைந்தனர் பெற்றோர்.

ஓட்டமும் பாய்ச்சலுமே அவனுக்கு விருப்பமான விளையாட்டுக்கள். அன்றொரு நாள் வாட்டசாட்டமாகத் தோட்டத்துள் வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தின் பாரிய கிளையொன்றை தனது ஒரு கரத்தினால் அவன் ஒடித்தெறிந்ததைக் கண்ட மனோவா அதிர்ந்தே போய் விட்டான்.

அதை அவனது மனைவி அறிந்த போது, அன்று தான் கண்ட தரிசனத்தை ஒரு தடவை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள். அவளது விழிகள் ஆனந்த மழையைச் சொரிந்து நின்றன.

மாதா பிதாவுடன் கூட தானும் அந்த அறையிலே பிரார்த்தனை செய்யத் தவறமாட்டான் சிம்சோன்.

இறைவனின் அநுக்கிரகத்தால் எதுவித குறையுமின்றி வளர்ந்த சிம்சோன் இப்பொழுது வனப்பு மிக்க வாலிபனாகி விட்டான். அவனுக்கு அபரிமிதமான ஒரு பலம் இறைவனால் அருளப்பட்டது. எனவே, அவன் தனக் கொப்பாரும், மிக்காரு மற்ற தனிப் பெரும் பராக்கிரமசாலியாகத் திகழ்ந்தான்.

4 அநுராகம்

பெருந் திரளாய்ப் பலுகிப் பெருகி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பெலிஸ்தியரின் பிரதேசமான அந்த அழகிய ஊருக்கு 'திம்னாத்' எனப் பெயரிடப்பட்டிருந்தது.

மழை வளம், கலை வளம், வன வளம், மன வளம், பண வளம், ஆதிய அனைத்து வளங்களுமே அங்கு மலிந்திருந்தன. திரும்பும் இடங்களிலெல்லாம் திராட்சைத் தோட்டங்கள். பார்வைக்குப் பசுமையூட்டும் நீர் வளம் மிக்கதொரு சுவர்க்க பூமியாகக் காட்சியளித்தது அந்த திம்னாத். பெலிஸ்தியரே பெரும்பான்மையினராக அங்கு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சம்பந்தப்பட்ட அந்த ஊர், சகல வளங்களிலும் சம்பூரணம் பெற்றிருந்த காரணத்தாலோ என்னவோ திம்னத்தின் யுவதிகளெல்லாரும் தேவதைகள் போல் காட்சியளித்தார்கள்.

வளைந்து நெளிந்து செல்லும் அந்தப் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த சிம்சோனுக்கு சில இடங்களில் நுழைந்து செல்ல வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. காரணம், குலைகளைத் தாங்க முடியாமல் தலைகளைச் சரித்து நின்ற திராட்சைக் கொடிகள் தாம். பச்சைப் பசேல் என்ற அவற்றின் வண்ணமும், பழுத்துக் குலுங்கிய பழங்களின் மினுக்கமும் அவனது வாலிப இதயத்தில் வனப்பை யூட்டி நின்றன. செயற்கையாக நிறுவப்பட்டு, செம்பவள - வர்ணம் பூசப்பெற்றிருந்த தூண்கள் பலவற்றில் இயற்கையாய் எழுந்து - சுருண்டு ஏறிச் சென்றிருந்த திராட்சைக் கொடிகளின் அழகு அவனை வெகுவாய்க் கவர்ந்தது. காட்டு விலங்குகளை நோட்டம் விட்டுத் திரியும் வேட்டுவனைப் போல அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

திராட்சைத் தோட்டத்தைக் கடந்தவன் தெள்ளிய நீர் கொண்ட அத் தெப்பக் குளத்தை நெருங்கிய வேளை

மெழுகின் வார்ப்படம் போன்ற வழுவுழுப்பான மேனியொன்று, துள்ளி விளையாடும் அன்னப் பட்சி போன்று, அள்ளிய நீரை அரையில் ஏந்திக் கொண்டு அக் குளக்கரையினின்றும் மீள்வதை அவதானித்தான். அந்த லாவண்யத்தில் தன் சிந்தனையைப் பறிகொடுத்தான்.

தூரத்திலே ஒரு சிறிய வீடு. அதுதான் அந்த லாவண்யத்தின் குடியிருப்பாக இருக்க வேண்டும் என இந்த யௌவனம் ஊகித்து விட்டது. அதன் இளமை சிம்சோனின் தனிமையை சோதித்தது. எதிரே வருவதற்காகக் கரையேறிய அந்த எழிலை அவனது இளமையின் கற்பனைகள் ஆலிங்கனம் செய்து பார்த்தன.

முன்னாலே வந்தவளைப் பற்றி என்ன முடிவுக்கு வந்தா னோ தெரியவில்லை. தன்னையறியாமலே செருமி விட்டான் சிம்சோன்.

திடுக்குற்ற அந்த லாவண்யம் திராட்சைத் தோட்டத்தின் பக்கமாய்த் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டது.

அண்ணலும் நோக்கினன்;

அவளும் நோக்கினன்

காத்திரமான அவனது பார்வைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் அவளது நேத்திரங்கள் நிலம் நோக்கிக் கொண்டன. கால்கள் பின்னிக் கொள்ள - கரையேற முயன்றவள் தடுமாறி தவறிவிட-தாவிப் பாய்ந்து அவளது தளிர்க் கரங்களைப் பற்றி விட்டான் சிம்சோன்.

நாணத்தால் நயனங்கள் சிவக்க - அமைதியோடு அவனது பிடியிலிருந்து நழுவினவள் - இடையினின்றும் தளர்ந்து விட்ட தனது உடைகளைச் சரி செய்து கொண்ட போது, அவனது விழிகள் அவளது எழிலை எடை போட்டன.

மீண்டும் தலையை நிமிர்த்தினாள் அவள். நயனங்கள். நன்றி கூறின. எண்ணங்களில் ஏற்பட்ட எண்ணற்கரிய இன்ப ராகங்கள் கணப் பொழுதில் கண்கள் நான்கிலுமே ஒளி பரப்பி நின்றன.

சமகாலப் பார்வையின் சங்கமத்தால் விழிகளை விழிகள் விழங்கி, - இதயம் இதயத்துடன் இணைந்து - இனிய எண்ணங்கள் பல, வண்ண அலைகளாய் அவ் வாலிப உள்ளங்களில் ஏறியிறங்கிச் சுருண்டு நின்ற அவ் வேளையிலே.....

தற்கையின் அழை குரல் கேட்டு, தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட அவ் வெழிலோவியம், கண்ணிமைத்து - கையசைத்து ஆடியசைந்து சென்று மறைந்தது.

எதிர் பாராமல் இரண்டு வினாடிகளுக்குள் ஏற்பட்டு முடிந்த இச் சம்பவத்தால் சிந்தை குழம்பிய சிம்சோன், செயலிழந்தவனாக - சென்று கொண்டிருந்த அவளை ரசித்துக் கொண்டல்ல - கண்களால் ருசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தாயகம் திரும்பிய சிம்சோன் இன்னமும் தாகம் தணிந்தலன். நாகம் தீண்டியதால் ஏற்பட்ட நஞ்சு உடலெங்கும் பரவியது போல அவள் மீது கொண்ட மோகம் அவளை ஏதேதோ செய்ய...அதில் வேகம் மிகுந்தவனாக..... அவளது சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து

‘எப்படியாவது அவளை இன்னொரு முறை பார்த்து விட வேண்டும்’

என்ற ஏக்கத்தோடு காத்திருந்தான்.

அவ்வளவு சீக்கிரமாக அவளை மறுபடியும் சந்திப்பான் என அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

அதே இடம். அதை உடை, அதே நடை. திராட்சைத் தோட்டத்தை யடுத்துள்ள தெப்பக்குளத்தை நோக்கி அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

தனிமையில் அவளைக் கண்ட சிம்சோனுக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. ஓட்டமாய் ஓடி அவளை அப்படியே அள்ளியணைத்து முத்தமழை பொழிய வேண்டும் என்ற உணர்வுகளின் உந்துதல் காரணமாக,

பாய்ந்து சென்றவன் அவளது தளிர்க் கரங்களைத் தாவிப் பற்றினான். தடுமாறிவிட்ட அவள் தவறி குளத்துள் விழுந்து விட்டாள்.

“ஐயோ!” என அலறியவன் விழித்துக் கொண்ட போது தான் வந்த களைப்போடு இருக்கையில் சாய்ந்தவாறே தான் அயர்ந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

அக் கனவைக் கண்ட நேரம் தொடக்கம் அவனிடையத்துள் இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் ஒன்றையொன்று ஆரத்தமுவ, எதிர்காலத் திட்டமெனும் படகிலேறிய அவளை இனம் - ஜனம் - குலம் - கோத்திரம் என்னும் இன்றோன்ன அலைகள் வந்து அலைக்கழிக்க - சிந்தனைகள் ஒன்றிணைந்து அவளை சித்தப் பிரமை கொண்டவன் போல் செயலிழக்கச் செய்தன.

பெற்றோரின் பார்வை பிள்ளையின் மேல் பட்டது. ஏதோ வித்தியாசம் ஒன்று ஏற்பட்டிருப்பதை எப்படியோ அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

தனியாக அவன் அமர்ந்திருந்த அந்த அறைக்குள் அன்னை சென்றாள். பலகணியூடாக அவனது பார்வை வெகுதூரம் நீண்டிருந்தது.

‘மகனே!’

அன்னையின் அன்பான அழைப்பு, அண்ட வெளியில் சென்று கொண்டிருந்த அவனது சிந்தனைப் பறவையின் சிறகை யொடித்து அடுத்த நொடிக்குள் அந்த அறைக்குள் கொண்டு வந்து விட்டது.

‘எந்தப் பதவியையும்; யாராலும் வகிக்க முடியும் ஆனால் ஓர் அன்னையின் இடத்தை வகிக்க எந்த வொரு மன்னராலும் முடியாது’ என்பது அநுபவ ரீதியான உண்மை.

அது மட்டுமல்ல,

‘எத்தகைய தவறையும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் மன்னிக்கும் நீதிமன்று ஒன்று உண்டென்றால், அது அன்னையின் உள்ளமே யன்றி வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது.’

அதே வேளை,

‘அன்னையாக விளங்கும் ஒரு பெண்ணைத் தவிர வேறு யாரிடமேனும் அதிகளவு துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியைக் காணவும் முடியாது.’

என்றெல்லாம் தாயின் அந்தஸ்தை உயர்த்தி விட்டிருக்கிறார்கள் அறிஞர்களும் அநுபவஸ்தர்களும.

“மகனே, உன் இதயத்தில் ஏதோ கஷ்டம் இருக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நீ இப்படி இருக்கவே மாட்டாய். என்ன பிரச்சினை யென்றாலும் என்னிடம் சொல் மகனே!”

அன்னையின் அன்பான இவ் வார்த்தைகள் எண்ணங்கள் மிகுந்த அவனது உள்ளத்துள் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன.

“அம்மா!.....”

அப்படியே தன் அன்னையை அணைத்துக் கொண்டான்.

தன் பிள்ளை பசித்திருக்க, தான் பசித்திருப்பதை உண்மையான எந்த வொரு தாயும் எண்ணிக் கூடப் பார்க்க மாட்டாள், எனவே தான் ‘அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை; தாயிற் சிறந்தொரு கோயில் இல்லை’ என்பதை எவரும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பதில்லை.

“உன் மனக் குறைகளை மறைக்காமல் என்னிடம் சொல் மகனே, எண்ணங்களை நிறைவேற்ற உன் அன்னை இருக்கிறேன்.”

கூறியவாறே அவனது தலையை வருடினான்.

நேசம் மிகுந்த அப் பாசமொழிகள் அவனுக்குத் தேனிட்ட உணவாய்த் தித்தித்தன.

தலையைக் கவிழ்த்த வண்ணமே தனது எண்ணத்தைக் கூறினான்.

“அம்மா, அன்று நான் திம்னாத் ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன் அல்லவா? அங்கே..... பெலிஸ்தியப் பெண்ணொருத்தியைச் சந்தித்தேன். இளமையும் அழகும் ஒருங்கிணைந்த அவள் எனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டாள். அவளை மணந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.”

சிம்சோன் சொன்னவற்றைக் கேட்ட அன்னையவளுக்கு எண்ணம் எங்கேயோ பறந்தது.

அவள் ஆண்டவனுடைய சந்நிதியில் அமர்ந்து வேண்டதல் செய்த வேளை தேவதூதன் வந்ததும் - சொன்னதும் மீண்டும் வயல் வெளியிலே கண்டதும் - கேட்டதும் வரிசைக் கிரமமாக அவளது எண்ணத் திரையில் வந்து போயின.

“நீ ஒரு ஆண் மகவைப் பெறுவாய்; அது வளர்ந்து வாவிபுகும் போது யாக்கோபினருக்கு பெரும் ரட்சிப்பு ஏற்படும்”

தேவதூதன் தன்னெதிரே நின்று சொல்வது போல இருந்தது.

“அம்மா, என் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்வீர்களா?

.....?

“ஏனம்மா மௌனியாகி விட்டீர்கள்? அப்பா ஆத்திரப்படுவாரே என்று யோசிக்கிறீர்களா?”

சிம்சோன் தாயின் மடியில் தலை வைத்த படியே மாதாவை நோக்கி வினாக்களை அடுக்கத் தொடங்கினான்.

தேவதூதனின் திருவாக்கு - மனோவாவின் மனக் கோட்டைகள் - பெற்றவளின் பிள்ளைப் பாசம் - இவை மூன்றும் மும்முனைகளிலுமிருந்து சில நிமிடங்களுக்குள் சிற்சில வினாக்களை வினவிக் கொண்டிருந்தபடியினாலேதான் அவள் அமைதியாக இருக்கிறாள் என்பதை சிம்சோன் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.

இலட்சியம் - வாழ்க்கை - ருசி இவையெல்லாம் உருமாறாமல் இருப்பதற்கு வெறுங் கருங்கற்கள் அல்ல; மாறும் தன்மை அவற்றுக்கும் உண்டு. அவை ஏன் மாற வேண்டும்? எனக் கேட்பின், அதை மடமை என்றுதான் கூறவேண்டும்.

சிம்சோனை எந்நாளும் சிசுவாகவே வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. வளர்ந்து விட்ட அவனுக்கு வாலிபப் பிராய எண்ணங்கள் இருப்பதை மறுக்கவும் முடியாது.

‘நான் குழந்தையாய் இருந்த போது குழந்தையைப் போல் பேசினேன். குழந்தையைப் போலவே சிந்தித்தேன்; செயற்பட்டேன். ஆனால், வளர்ந்து விட்ட போதோ குழந்தைக் கேற்றவைகளை ஒழித்து விட்டேன்.’

என்பதாக புனித பவுலடியார் எழுதுகிறார்.

‘காலம் உயிர் போன்றது; அதை வீணாக்குவது தன்னையே கொலை செய்து கொள்வது போலாகும், என்பதை அந்தத் தாய் அறியாமலும் இல்லை. என்றாலும் அவள் இதயம் படபடத்தது. ஏக்கப் பெரு முச்சுகள் வெளியேறின.

வளர்ந்து வாலிபப் பருவத்தை எட்டியவுடனேயே வயது முதிர்ந்தவர்களின் வார்த்தைகளை அனுசரித்து நடக்கும் நல்ல பழக்கம் இளைஞர்களிடம் இயல்பாக இருப்பதில்லை.

சிம்சோன் யௌவனப் பருவத்தை அடைந்து விட்டபடியினால் சுயேச்சையாக எதையுமே நடைமுறைப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடிய ஆற்றல் இயல்பாக மாத்திரமல்ல - சட்டரீதியாகவும் அவனுக்கிருந்தது. ஆனாலும் தனது எந்தத் தேவைகளையும் தந்தை தாயாரின் சொந்த அனுசரணையுடனும்-அன்புடனுமே நிறைவு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் அவனுக்கிருந்தது. இல்லாவிட்டால் அவனை இவ்வளவு தூரம் அவன் மதித்து நடந்திருக்கவே மாட்டான்.

அன்றைய கால கட்டத்தில் யாக்கோபினரது வாழ்க்கை வேதனைகள் மிகுந்த சோதனைக் காலமாகவே அமைந்திருந்தது. அவர்கள் பெலிஸ்தியரால் ஆளப்பட்டு அடிமைகள் போல நடத்தப்பட்டமையும் கலாச்சாரப் பாரம்பரிய முறைகளிலும், வேறு பல இன்னோரன்ன காரியங்களிலும் இரு சாராரின் கொள்கைகளும் மாறுபட்டிருந்தமையுமே அதற்குக் காரணங்கள் எனலாம். இக்காரணங்களினால் இரு பகுதியாரும் என்றுமே சம்பந்தம் கலப்பதில்லை.

இந்த நிலையில் அந்தத் தாயின் உள்ளம் மெல்லவோ - சொல்லவோ முடியாதபடி உழன்று தவித்தபடியால் எதையும் கூறிக் கொள்ளாமலே அன்றைய விட்டு அகன்றாள் அவள்.

அன்னையின் அரவணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட சிம்சோன் அப்படியே கட்டிலில் சாய்ந்து விட்டான்.

பேரிச்ச மரங்களிடையே படர்ந்திருந்த திராட்சைக் கொடிகளை அவதானித்தபடியே தனது தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த மனோவா, முற்றிய குலைகளைத் தனது நெற்றியில் தாங்கியபடி நிமிரமுடியாமல் நிலம் நோக்கி நிற்கும் திராட்சைக் கொடியொன்றினைக் கண்டான். இன்னும் சில நாட்களில் அவை கனிந்து விடும்; அது வரை அடிக்கடி வந்து எச்சரித்துச் செல்லும் வாடைக்கு அது ஈடுகொடுக்க வேண்டுமே.

அடுத்து நின்றிருந்த மரமொன்றின் ஓலைகளைப் பற்றியிழுத்து - கயிறுக்கி, வளைந்து போயிருந்த கொடிகளை ஓரளவு நிமிர்த்தி - அருகிலிருந்த பேரிச்ச மரத்துடன் கட்டி விடும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான் மனோவா.

கருமமே கண்ணாதி அவனிக்கும் வேளையிலே...

மலருக்கு மலர் நீந்தி அவசரம் அவசரமாய் தேன் சேர்த்துத் திரிந்த தேனீயொன்று அவனது கையிலே குற்றி விட்டுப் பறந்து விட்டது.

எதிர்பாராத இச்சம்பவத்தால் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு இணைத்து இழுத்துக் கொண்டிருந்த மனோவாவின் கரம் விடுபட்ட போது கொடி அறுந்து குலைகளும் 'தடார்' எனத் தரையிலே வீழ்ந்து விட்டன.

கணவனைக் கண்டு மகனின் மனவெழுச்சி பற்றிக் கதைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் வெளியே வந்து கொண்டிருந்த மனைவி, வந்த ஓசை கேட்டு வளவுக்குள் ஓடினாள்.

கையைத் தடவியபடியே திராட்சைக் கொடியைத் தூக்க முற்பட்ட கணவனுக்குக் கை கொடுத்தாள். காரணத்தைக் கேட்டபடியே தேனீ குற்றிய இடத்திற்குத் தனது உமிழ் நீரினால் முதலுதவி செய்தாள்.

கணவனது கரத்திலே தேனீ குற்றிய நோவை விட, அவளது இதயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் தாக்கம் அரவம் தீண்டியதைப் போன்றதல்லவா?

“உங்களோடு ஒரு முக்கிய பிரச்சினை பற்றிப் பேச வேண்டும்”

எனக் கூறியவள் சற்று முன்னால் நடந்து சென்று சாய்ந்து நின்ற மரமொன்றின் அடியிலே அமர்ந்து கொண்டாள்.

“அப்படி என்ன? அவ்வளவு முக்கியம்?”

எனக் கேட்டவாறே எதிரிலே அடுக்கிக் கிடந்த கற் குவியல் மீது ஏறி அமர்ந்தான் மனோவா.

சற்று முன்னர் தனக் கேற்பட்ட முற்றிலும் எதிர்பாராத-புதிய - தர்மசங்கடமான - அநுபவத்தை மிகவும் ஆறுதலாகவும், அமைதியாகவும் அவனிடம் எடுத்துக் கூறினான்.

‘காலமும் பொறுமையுமே புல்லைப் பாலாகவும் முசுக் கட்டை இலையைப் பட்டாகவும் மாற்றுகின்றன. ஆகவே, எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் திடீர் கருத்தும், தீர்க்காலோசனை யற்ற முடிவு நல்லதொரு தீர்வினை ஏற்படுத்தாது’ என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

பெண்மைக் கேற்ற மென்மையுடன் - தாய்மைக் கேற்ற தூய்மையுடன் - அணங் கொருத்திக்கு அமைந்திருக்க வேண்டிய அதி உன்னத அணிகலனான அடக்கத்துடன் - தனது இல்லப் பிரச்சினையை - உள்ளக் குமுறல்களை குடும்பத் தலைவனுடன் அவள் பகிர்ந்து கொண்டபோது, மனோவாவின் கரத்தில் இருந்த வலி மறைந்து இப்பொழுது அவனது சிரத்திலே பெரும் வலி ஏற்பட்டு விட்டது.

அகல விரிந்த அவனது கண்கள் அண்ட வெளியை மேய்ந்தன. வயல் வெளியில் தோன்றிய தேவதூதன் ஒரு தடவை வந்து போனார். அவனது எண்ணத்தில், கரத்தில் தேனீ குற்றியதும், திராட்சைக் குலை முறிந்து விழுந்ததும் அவனது சிந்தனையைச் சிதற வைத்தன.

இருவருமே மௌனமாகி விட்டார்கள். எண்ணங்களிலோ ஏராளமான போராட்டங்கள். எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகளுடன் பெற்று வளர்த்த பிள்ளையல்லவா?

‘காதல் உணர்வுகள் தடையெதுவும் இல்லாத போது குளத்து நீர் போன்றே இருக்கும். தடை பெருகப் பெருக கொந்தளிக்கும் கடலாகவே அவை ஆகி விடும்.’

என்பதை அவர்கள் இருவருமே அறிவார்கள்.

அவன் நினைத்திருந்தால் தன் மனதுக்குப் பிடித்தவனை அந்த நிமிடமே அழைத்து வந்திருக்கலாம். ஆனால், பெருந்தன்மையோடு தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி வைக்கும்படி அன்னையிடம் கூறியிருக்கின்றான். வாலிபப் பருவத்திலும் கூட வயது முதிர்ந்த தன் பெற்றோருக்கு மதிப்பளித்து நிற்கின்றான்.

“உன்னைப் பெற்ற தந்தைக்குச் செவிகொடு; உன் அன்னை வயது சென்றவளாகும் போது அவளை அசட்டை செய்யாதே”

எனமா மன்னன் சாலமோனே போதித்திருக்கின்றான்.

அன்னை தந்தையரை அவர்களது விருத்தாப்பியத்திலே கௌரவிப்பதும், கனம் பண்ணுவதும் இறைவனுக்குப் பிரியமான காரியங்களாகும்.

இந்த வகையில் தம் சொந்த மகனால் தந்தை தர்யருக்கு ஏற்பட்டுள்ள கௌரவம் அவர்கள் இருவரையுமே மகிழ்வித்தது. எனவே, அவர்களும் தம் மகனைக் கௌரவிக்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவர்களானார்கள்.

‘தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தி யிருப்பச் செயல்’

என்னும் வள்ளுவன் வாக்கை நோக்கின் பிள்ளைகளை வாழ வைப்பதில் பெற்றோருக்கான பெருங்கடன் புரிகிறதல்லவா?

அதே வேளை,

பக்கத்திலேயே இருந்து பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்களுக்கும் பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

இன்னொரு புறத்தில்,

ஆளப்படும் யாக்கோபினருக்கு அவர் தம்மை ஆளுகின்ற பெலிஸ்தியர் மீது ஏதேனும் குற்றம் பிடிக்கக் கூடிய காரண காரியங்களும் அன்றைய கால கட்டத்தில் அவசியமானதாகவும் இருந்தது. இல்லாவிட்டால், ஏற்கனவே இறைதூதனால் அருளப்பட்டபடி சிம்சோன் அவர்களை எதிர்க்க காரணமொன்று எப்படி உருவாகும்?

பல நாழிகைகளாக பலவாறான எண்ணங்களை அசை போட்ட அவர்களிருவரும் அறையிலே படுத்திருந்த சிம்சோனைச் சந்தித்து அத்திருமணத்தினால் ஏற்படக் கூடிய எதிர்கால விளைவுகள் பற்றி எடுத்துக் கூறினார்கள்.

“அருமை மகனே, அழகும் குணமும் நிறைந்த யுவதிகள் ஆயிரக்கணக்கில் நம் இனத்தில் இருக்கிறார்களே. அப்படியிருக்க-இனம், ஜனம், குலம். கோத்திரம் எல்லாவற்றையுமே வெறுத்து, வேற்று இனத்தவரோடு நீ சம்பந்தம் கலக்க வேண்டுமா? சிந்தித்துப்பார் மகனே! எவ்வளவுதான் அழகும், அந்தஸ்தும், பணமும், பதவியும் இருந்தாலும் நமது குலத்தின் கௌரவத் தையும் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டாமா?”

இவ்வாறு தந்தை கூறியதைக் கேட்ட தனயன் அதிர்ந்தே போய்விட்டான்.

‘இளமைப் பருவத்திலே எதிர்பாராமல் ஏற்பட்டுவிடும் இளசுகளின் சந்திப்பிலே பல இலக்கியங்கள் உருவாகின்றன. அவர்களின் பார்வையிலே அந்த உருவுக்கான கரு உண்டாகின்றது. அந்தச் சந்திப்பு - சங்கமமாகும் பார்வை - பகிர்ந்து கொள்ளும் கருத்து - இவைக் கெல்லாம் உருவங் கொடுத்து - உண்மைச் சம்பவங்கள் போன்ற சில கற்பனைகளையும் காட்சி யாகத் தொடுத்து - எடுக்கும் போது அங்கே அழியாக் காவிய மொன்றே அமைந்து விடுகின்றது’ என்பது இலக்கிய உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஓர் உண்மையாகும்.

தம் எண்ணங்களுக் கெல்லாம் மாறுபட்ட ஒரு கருத் தையே மகன் வெளியிடுவான் என அவர்கள் இருவருமே எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை.

எந்த வொரு குழந்தையும் தனது அபிலாஷைகளை பெரும்பாலும் தனது தாயிடமே - அதுவும் சந்தர்ப்ப சூழ் நிலைகளை அனுசரித்து - வெளியிடுவதுண்டு. மாறாக - இப்பொழுது இந்த மகன் தன் அன்னை தந்தை இருவரிடமுமே அதுவும் பகிரங் கமாக - நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை உருவாகி விட்டது.

தந்தையின் விளக்கங்களுக்கும், வினாக்களுக்கும் விடை பகரும் விதத்தில் அவன் பேசினான்.

அன்னையிடம் சொன்னதையே அவன் மீண்டும் கூறிய தோடு, ‘வாழ்ந்தால் அவளோடு; இல்லாவிட்டால் தனக்கு வாழ்வே அவசியமில்லை’ என்பதாகவும் எடுத்துரைத்து, அவர் களது பதிலுக்குக் காத்திராமல் அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

மனோவாவும் மனைவியும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

காதுகள் - கேட்டவற்றை எதிரொலித்தபடி யிருந்தன.

கண்கள் - வினாக்களுக்கு விடை தேடிக் கொண்டிருந்தன.

எண்ணங்கள் - அநுபவங்களை அலசிக் கொண்டிருந்தன.

‘காதல் நோய்க்கு வைத்தியமே இல்லை; அது காலம் தாழ்த்தலைப் பொருது. அதே வேளை, அதனால் ஏற்படும் காயத்தை ஆற்றிக் கொள்ளவும் முடியாது?

காதுகளிலே ... எதிரொலிகள் ஓய்ந்தன.

கண்களிலே ... விடைகள் தெளிவாகின.

அநுபவங்கள் ... அவற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டன.

பல நிமிட இடைவெளியின் பின்னர் மனோவாவின் விழிகள்,

“என்ன செய்வோம்?” ...

என மனைவியை விளித்தன.

மனைவியின் விழிகளோ,

“மகனின் எண்ணத்தை ஈடேற்றுவதே சரி”
என்றன.

5 அநுபந்தம்

மானினமும், தேனடையும் மலிந்திருக்கும் அக் கானகப் பாதையினூடாகக் கால் நடையாகப் புறப்பட்டனர் மூவரும். வழி மருங்கில் வானளாவ வளர்ந்திருந்த விருகங்கள் வழங்கிய தண்ணிமலால் ஆதவனின் ஆட்சி அங்கு மட்டுப் படுத்தப் பட்டிருந்தது. சரிவுகளிலிருந்து சலசலத்துப் பாயும் அருவிகளும், சலங்கையொலி போன்ற குரலெழுப்பும் குருவிகளும், வளர்ந்த மரங்களிலே வரிசைக்கிரமமாக ஊசலாடும் வானர சைனியங்களும், பகற் பொழுதினிலே பட்ட மரங்களிலே துயில் கொள்ளும் தூங்கும் மான்களும் அப்பிரதேச மங்கையின் அங்க வனப்புக்கு அழகூட்டி நின்றன.

‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ என்ற காரணத்தாலோ என்னவோ பெற்றவர் இருவரும் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பிள்ளையாண்டான் சிம்சோன் பின்வாங்கி சற்று எட்டத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்தான். ‘பெண் பார்க்கப் போகும் போது பெரியவர்கள் ஏதும் பெரிய விஷயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளக் கூடும். அதில் சின்னவனான எனது இடையீடு எதற்கு?’ என எண்ணினாலே தெரியவில்லை.

புதர்களுக் கூடாக வளைந்து சென்ற பாதையில் நுழைந்து சென்றார்கள் முன்னவர்கள். தூரத்திலே ‘திம்னாத்’ ஊரின் திராட்சைத் தோட்டங்கள் தென்பட்டன. நீண்ட நேரத்தின் பின்னர் சீரான பாதையொன்றுக்கு வந்து விட்டது போன்ற தொரு நிம்மதி அவர்களுக்கு.

வளமான வயல்கள்; வழிந்து நிரம்பும் குளங்கள்; வரிசை வரிசையான ஓலிவ மரங்கள்; தீங்கனிக் குலைகளைத் தாங்கி நிற்கும் திராட்சைக் கொடிகள்; வழியோரங்களில் முற்றிக் கிடக்கும் வர்த்தகப் பழங்கள்; வண்ண மலர்களைத் தாங்கும் வளைந்த பூங் கொடிகள். மணி விளக்குப் போல் மரங்களில் தொங்கும் மாதுளைக் கனிகள் எல்லாமே இதயத்துக்கு இதமாக அமைந்து விட்ட காரணத்தால் பிரயாணத்தின் கஷ்டம் அவ்வளவு பெரிதாகப் படவில்லை அவர்களுக்கு.

அழகிய அச் சூழ்நிலை காரணமாக கொஞ்சம் விரைவாகவே அவர்கள் அப் பாதையைக் கடந்து விட்டார்கள். பிந்தி வந்து கொண்டிருந்த சிம்சோன் அவ் வளைபாதையைக் கடந்து புதர்களுக்குக் கூடாக நுழைந்த அந்த நொடியிலே

ஆவேசமாகப் பாய்ந்து வந்த ஆண் சிங்கமொன்று அவனை எதிர்க்கத் தயாராய் நின்றது. எதிர்பாராத, இச்சம்பவத்தினால் அதிர்ந்து போனான் சிம்சோன். தற் பாதுகாப்புக்காக ஒரு தடிகூட அவனிடம் இருக்கவில்லை. மாப்பிள்ளைக் கோலத்தோடு மணமகனைப் பார்க்கப்போகும் சிம்சோன் இவற்றையெல்லாம் எதிர்பார்த்தா புறப்பட்டான்?

என்றாலும், அவனை அறியாமலே அபரிமிதமான பலம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஆதலால் தளராமல் - தயங்காமல் தயாராகியவன், சிங்கம் தன்மீது பாய்வதற்கு முன்னரே அதன்மீது ஆவேசமாய்ப் பாய்ந்தான். அலட்சியமாக அதைத் தூக்கி அகல விரிந்திருந்த அதன் வாயைப் பிடித்து இரண்டாகக் கிழித்துப் பற்றைக்குள் வீசி யெறிந்துவிட்டு அமைதியாக வழி நடந்தான்.

இதற்கிடையில் அவனது பெற்றோர் அவனை விட்டு வெகு தூரம் சென்றுவிட்டிருந்தனர். ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

ஆனால்,

வழியிலே சிங்கத்தைக் கண்டதையோ அதைக் கொன்றதையோ அவர்களிடம் கூறிக்கொள்ளவில்லை.

அடிமைகளாய் எண்ணப்பட்டு வந்த யாக்கோபினருக்கு பெலிஸ்தியரிடம் பெண் கேட்பது சற்று சிரமமாகத்தான் இருந்தது. என்றாலும், திம்ஸத்தின் பெண் வீட்டார் இவர்களைக் கௌரவமாகவே வரவேற்றனர். சிலவேளை சிம்சோனைப் போலவே அவளும் தனது பெற்றோரிடம்

“வாழ்ந்தால் அவரோடு; இல்லையேல் வாழ்க்கை யென்பதே அவசியமில்லை.” என்று அடம் பிடித்திருக்கவும் கூடும் எப்படியிருந்த போதிலும் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு மகத்தான வரவேற்பு கிட்டியதில் மகிழ்ச்சியே.

‘திருமணங்கள் சுவர்க்கத்திலேதான் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன’ என்பதாகப் பலரும் பரவலாகப் பேசிக் கொள்வதுண்டு. இருக்கலாம். ஏனெனில், இறைவனின் நியதிப் படியேதான் எல்லாமே அமைகின்றன என்பதற்குச் சிம்சோனின் வீரகாவியமும் ஒரு சான்றாகவே உள்ளது.

யாக்கோபினரின் எதிரிகளான பெலிஸ்தியரில் பிழை பிடிப்பதற்கும், அவர்களை மடங்கடிப்பதற்கும், அன்றைய கால கட்டத்தில் காரண காரியங்கள் சில அவசியமாக இருந்தன என்பதாக ஏற்கனவே குறிப்பிட்டோம்.

திருமணப் பேச்சு வார்த்தைகள் முறையாகவே நடைபெற்றன. பெலிஸ்தியரின் பாரம்பரியப்படி நடைபெற வேண்டிய சடங்காச்சாரங்கள் அனைத்துமே சம்பிரதாய பூர்வமாக இடம் பெற்றன. ஊர்விட்டு ஊர் சென்றால் மாப்பிள்ளை வீட்டார் மௌனம் சாதிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுவது இயல்புதானே. அதற்கு இந்த மனோவா குடும்பத்தினர் மட்டும் - அதுவும் ஆளுபவர்களின் ஊரில் - விதிவிலக்காகி விட முடியாது. அதே வேளை வாட்டசாட்டமான வாலிபன் ஒருவனைக் கைநழுவ விடுவதனையும் எந்தவொரு பெண் வீட்டாரும் விரும்புவார்கள் என்பதை ஏற்கவும் முடியாது.

எனவே, திருமணங் கலந்த இச்சம்பந்தப் பேச்சு பெண் வீட்டார் முறைப்படியே ஆரம்பிக்கப்பட்டு, மாப்பிள்ளை வீட்டார் விருப்பப்படி நிச்சயதார்த்த வைபவத்துடன் நிறைவு பெற்றது.

திருமணத்திற்கான திகதியும் குறிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மனோவா குடும்பத்தினர் சோராலூர் திரும்பினர்.

வினாடிகளால் விழுங்கப்பட்ட நிமிடங்கள் மணிகளை மளமளவென ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் நாட்கள் பல மடிந்து அந்த நல்ல நாளும் அண்மித்து விட்டது.

ஆனாலும் கூட அங்கே - மணமகன் இல்லத்திலே - எதுவித ஆடம்பரங்களும் இருக்கவில்லை. அல்லோல கல்லோலப்பட்டால் சில வேளை பெலிஸ்தியரின் வம்சத்திலே பெண் கொள்ளப்படுவதற்கு எதிர்த்தகரப்பில் எதிர்ப்பு தோன்றிவிடக் கூடும் என்ற காரணமாகவும் இருக்கக்கூடும். அந்த வீடு அமைதியாகவேயிருந்தது இருந்த போதிலும், இளைஞனை சிம்சோவின் இதயம் மட்டும் அந்த லாவண்யத்தை அடையும் ஆர்வத்தில் உற்சாகமாகவே யிருந்தது. இவ்வாழ்வெனும் நல்லரங்கில் புதிய பல அனுபவங்களைப் பெறத் துடிக்கும் யௌவன பருவமல்லவா?

திருமண வைபவத்திற்காகத் திரும்பவும் திம்னத்தை நோக்கி மூவரும் புறப்பட்டனர்.

அன்று சென்ற அதே வழிதான். வழி நெடுகிலும் மலர்ந்திருந்த வண்ண மலர்கள் இவர்களை வரவேற்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஜோடனை போலவே காட்சியளித்தன மாருதத்தின் தழுவல் காரணமாக மரங்களினின்றும் உதிர்ந்த பூக்கள், மணமகனை வாழ்த்துவதற்காகச் சொரியப்பட்டன போன்றிருந்தன பலரக இசை பாடிய பறவைகளின் ஒலிகள். வைபவத்திற்காக வாசிக்கப்படும் வாத்தியங்களின் உணர்வினைத் தந்தன.

ஆடம்பர மில்லாமலே அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்ற போதிலும் இயற்கையன்மையின் வாழ்த்துக்களோடு தாம் வழியனுப்பப்படுவதாக எண்ணி அவர்கள் பெருமையடைந்தார்கள்.

பெற்றோருடன் பேசிக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்த சிம்சோனுக்கு அவ் வளைபாதையை அண்மித்ததுமே அன்றைய சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. பெற்றோரை விட்டுச் சற்றுப் பின்னடைந்தான். அருகிலிருந்த அப் பற்றைக்குள் புகுந்து பார்த்தான்.

அங்கே ...

அன்று அவனால் கிழித்தெறியப்பட்ட அச்சிங்கத்தின் உடலின் ஒரு பகுதியில் தேனீக்கள் நிரம்பி வழிந்தன. ஆச்சரியத்தோடு அருகில் சென்று ஆராய்ந்தான். அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த தேன் கூட்டில் தேன் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டான். கைநிறைய எடுத்துச் சுவைத்தபடியே விரைவாய் நடந்தான். முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்த தனது பெற்றோருக்கும் கொடுத்தான். அவர்களும் அதைச் சுவைத்தார்கள்.

ஆனாலும்,

அந்தத் தேன் எப்படிச் கிடைத்தது? எங்கிருந்து பெறப்பட்டது? என்ற விபரங்களை அவர்களிடம் அவன் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

□

□

□

சிம்சோனால் தனது கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. நடப்பது நனவா? கனவா? என்று கூட அவன் சந்தேகப்பட்டான். அனைவருமே பிரமிக்கத்தக்க வகையிலும், அவர்கள் எதிர்பாராத முறையிலும் வைபவங்கள் நடந்தேறியமைதான் அதற்குக் காரணம். வேற்று நாட்டார் - பிற இனத்தார் என்ற எண்ணத்திற்கோ, எது விதமான பாகுபாட்டிற்கோ, அங்கு எள்ளளவும் இடம் இருக்கவில்லை. என்னென்ன - எப்படி யெப்படி நடக்குமோ என்ற அங்கலாய்ப்புடன் அங்கு வந்த அவனது பெற்றோருக்கு மணமக்கள் வீட்டில் நடைபெற்ற சகல வரவேற்

புகளும், வைபவங்களும் பரிபூரண திருப்தியை அளித்து விட்ட காரணத்தால் மணமக்களை ஆசீர்வதித்து - வீட்டாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு தமதில்லம் நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டனர்.

பெண் வீட்டாரின் விருந்துபசார வழக்கப்படி மணமக்கள் தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் மணமகள் இல்லத்திலேயே இருக்க வேண்டியதாயிற்று. அது மட்டுமல்ல; அந்த ஏழு நாட்களுமே மணமகனால் மற்றவர்களுக்கு விருந்துபசாரம் செய்யப்படும்.

விருந்து நடைபெறும் அந்நாட்களிலே சிம்சோனுடன் கூடியிருந்து கொண்டாட அல்லூர் இளைஞர்கள் முப்பதின்மர் அங்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்குவதற்காக ஒவ்வொருவரும் பலதரப்பட்ட கதைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே சிம்சோன்,

“நண்பர்களே, நலன் விரும்பிகளே, நற்பொழுதாம் இப் பொழுதில் நான் உங்கள் அனைவரையும் அன்போடு வரவேற்கின்றேன். பொழுதைப் புதுமையாகக் கழிப்பதற்காக ஆடலாலும், பாடலாலும் எம்மை மகிழ்விக்கும் உங்களை மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். உங்களுக்கு நான் ஒரு விடுகதையைக் கூறுவேன். அதை நீங்கள் இங்கு தங்கியிருக்கும் ஏழு நாட்களுக்குள் விடுவிக்க வேண்டும். குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குள் கூறி விட்டீர்களானால், உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு சோடி உடையை அன்பளிப்பாகத் தருவேன். உங்களால் அதை விடுவிக்க முடியாது போகுமேயானால், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அதேபோல் எனக்குத் தரவேண்டும் - சம்மதமா?”

என்றான். அனைவருமே அவனது நிபந்தனைகளை இதய பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டபோது சிம்சோன் விடுகதையை வெளியிட்டான்.

“பட்சிக்கிறவனிடத்திலிருந்து பட்சணமும், பலவானிடத் திலிருந்து மதுரமும் வந்தது”

விடுகதையின் கதாநாயகனே அவன் தான் என்பது அவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். பாரம்பரியமாய் வழங்கப்பட்டு வரும் ஒரு விடுகதையாக அது அமைந்திருப்பின் அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்கும் சந்தர்ப்ப வசத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்விடுகதை குறித்து திம்னாத் ஊராருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமே யில்லை.

குறிப்பிட்ட ஏழு நாட்களில் மூன்று நாட்கள் முடிவடைந்து விட்டன. எஞ்சியது இன்னும் நாலு நாட்கள் மட்டுமே. ஆனால், அவ் விடுகதையைப் பற்றிய ஒரு அணுவளவான

கருவைக்கூட அவர்களால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை இருக்கக் கூடிய அந்த இரண்டொரு தினங்களுக்குள் அவர்கள் அவ்விடுகதையை விடுவிக்கா விட்டால் பெலிஸ்தியருக்கே பெருத்த அவமானம். மாற்றானுக்குத் தோற்றுப் போன குற்றத் தினை இவர்கள் சுமக்க வேண்டி வரும்.

அன்றைய இரவு அவர்கள் முப்பதின்மருக்கும் பகலாகவே கழிந்தது. சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் செயலற்றுப் போனார்கள்.

ஒருவன் சொன்னான்.

“நம் இனத்தவன் ஒருவனிடத்தில் நாம் தோற்றுப் போனாலும் பரவாயில்லை. முழுக்க முழுக்க நமது எதிரிகளாக இருக்கும் இனத்தைச் சார்ந்த இவனிடத்தில் தோற்பதை விட நாம் தற்கொலை செய்து கொள்வது மேலானது.”

அனைத்துச் சிரங்களுமே அதை ஆமோதிப்பனவாய் அசைந்தன.

மற்றொருவன் கூறினான்.

“இப்படிச் செய்தால் என்ன? சிம்சோனை மடக்குவதற்கு அவனது மனைவியையே பயன் படுத்த வேண்டும்”

“அதெப்படி?”

அவசரமாய்க் கேட்டான் மற்றவன்.

“அவளைப் பயமுறுத்தி எப்படியாவது அவ்விடுகதையின் விபரத்தை அவள் மூலமாகவே அறிந்து விடவேண்டும்”

இது முன்னவனின் பதில்.

அனைத்துக் கரங்களும் கோஷம் எழுப்பி அவனது மூளையைப் பாராட்டினர். வாய்களும், “சபாஷ், அருமையான யோசனை” என வாழ்த்துக் கூறின.

“இந்த யோசனையை ஏற்கனவே கூறியிருந்தால் அன்றைக்கே விஷயத்தை முடித்திருக்கலாமே.”

என்றது இன்னொரு யௌவனம்.

‘பின் சுதவினால் நுழைந்து காரியங்களைச் சாதிப்பது சட்ட விரோதச் செயல்களில் ஒன்றாகும். பாலமான காரியமும் கூட,’ ஆனால் ஆளப்படுபவன் தொட்டு ஆளுபவன் வரை அனைவருமே

இதைச் சர்வ சாதாரணமாகவும், பொதுக்கொள்கையாகவும் கொண்டு தத்தம் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள முயலும் போது. ஒரு போட்டியில் வெற்றி பெறுவதற்காக இவர்கள் செய்யத் துணிந்த இக்காரியத்தைப் பெரும் தவறெனக் கொள்வது எவ்வளவு தூரம் பொருந்துமோ தெரியவில்லை.

பொழுது புலருவதற்கு முன்னரே புறப்பட்டவர்கள் சிம்சோனின் வீட்டின் பின்புறமாக வந்து அவனது மனைவியை அழைத்தார்கள்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்த அவளுக்கு அவர்களைக் கண்டதுமே வியர்த்துக் கொட்டியது. என்ன விபரீதமோ? என, தன்னையே வினவினாள்.

வந்தவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

“இதோ பாரம்மா, பெலிஸ்தியப் பரம்பரைப் பெண்ணான நீ நமது குலத்துக்கே இழிவு ஏரக்கூடிய வகையில் மாற்றான் ஒருவனை மணந்து கொண்டாய். ஆனாலும் பரவாயில்லை. அவனும் நீயும் எப்படியும் போங்கள். இருந்தாலும், அவனுக்கு முன்னால் நாங்கள் அவமானப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நீ சுமமா இருக்க முடியாது. இருக்கவும் கூடாது. அப்படி நாங்கள் அவமானப்பட நேர்ந்தால் உன்னை வாழவும் விடமாட்டோம், ஆகவே, எப்படியாவது நீ அவனை வசியம்பண்ணி அந்த விடுகதையின் பொருளை அறிந்து எங்களுக்குச் சொல்லி விடு; இல்லையேல், உங்கள் குடும்பத்தையே அழித்து விடுவோம்.”

“என்ன சொல்கிறாய்?” - இன்னொருவன் அதட்டினான்

‘சரி’ யென்பதாகத் தலையசைத்தாள் அவள்.

வந்தவர்கள் அனைவருமே வாயில் வந்தபடி ஏதேதோ சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றனர்.

தனது திருமணத்தினால் தன் இனத்தவர்கள் இழிவுபடுவதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. இனப்பற்று அவளிலும் குடி கொண்டிருந்தது. எனவே, எப்படியாவது தன் மணாளனை மயக்கி காரியத்தைச் சாதித்து விடுவது என திடசங்கற்பம் பூண்டாள்.

அழுதாள்: அரற்றினாள்.

“உண்மையாகவே நீங்கள் என்னை நேசிப்பதுண்டானால் அவ்விடுகதையின் பொருளை எனக்குச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.”

என அவட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், ஆறுநாட்களும் அவன் அசைந்து கொடுக்கவேயில்லை.

‘அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும், என்பார்களே. அதே போல் ஏழாம் நாள் முழுவதும் இவள் இடி மேல் இடி கொடுத்த காரணத்தினாலே, ஏதும் செய்ய வழியற்று - விடுகதையின் பொருளை வெளியிட வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

‘மண வாழ்க்கை யென்பது மனம் விட்டுப் பழக வேண்டிய ஒன்று. நண்பருடன் பழகுவதற்கும் உறவினருடன் உறவாடுவதற்கும் மாறாக - முற்றிலுமே மாறுபட்ட ஒரு திசையிலே அது அமைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எங்கோ, எவர் வீட்டிலோ பிறந்த இருவர் இரண்டறக் கலந்து - உயிருக்குயிராய் ஒன்றிணைந்து வாழுதல் சாத்தியமாகுமா? இல்லவேயில்லை. இயற்கை நியதியாலோ இறைவனின் திருவுள சித்தத்தினாலோ ஏற்படுத்தி விடப்பட்ட ஓர் இணைப்பு அது அந்த இணைப்புக்கு மாறாகச் செயற்பட எத்தனிக்கும் போது இல்லறம் எனும் அந்த அத்திவாரத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் இலேசான கீறல் ஒன்று விழுந்து - பிரதிபலனாக வெடிப்பும், பெரும் பிளப்பும் ஏற்பட்டு கடைசியில் கட்டிடமே பாழாகி விடுகிறது.’

இக் கருத்துக்களை யெல்லாம் அடுக்கு மொழிகளில் அவள் எடுத்துச் சொல்லா விட்டாலும் அவளது கலங்கிய கண்களும், கசிந்த நாசியும், துடிக்கும் அதரங்களும், தொடர்ந்து வெடிக்கும் வார்த்தைகளும், விட்டு விட்டு வெளியான நெட்டுயிர்ப்புகளும், விடாப்பிடியாக அவனது உள்ளத்தை உருக்குலைத்ததனால், உள்ளதை உள்ளபடி அவளிடம் சொல்லிவிட்டு அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு தனியனாய்க் கண்ணையர்ந்தான்.

‘வெகு வேகமாக விஷயங்கள் வெளியாக வேண்டுமானால் அவற்றை மங்கையரின் செவிகளில் போட்டு விட்டால் போதும்’ என்பார்கள். மின்னல் வேகத்தில் அவை பறக்க வேண்டுமானால் ‘அடுத்தவரிடம் சொல்லிவிடாதே’ என்ற ‘மேலதிக முத்திரை’ யொன்றை அதற்குக் குத்திவிட்டால் அப்புறம் சொல்லவே தேவையில்லை. ‘வாஷுவேகம் தான். அப்படியானால், இங்கு இளைஞனான சிம்சோனால் அவன் மனைவிக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட விடுகதை என்ன பாடுபட்டிருக்கும் எனச் சொல்லியா விளங்க வேண்டும்?'

மதியம் மாலையாகி பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அறையில் அயர்ந்திருந்த சிம்சோன் படுக்கையிலிருந்து எழும்பி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டவனாய் அறைக் கதவைத் திறந்தான்.

அங்கே ...

ஒருக்காலும் இல்லாத உற்சாகத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்து கொண்ட அவ்வாலிபர்கள்,

“தோழனே, சிங்கத்திலும் பலமானதும், தேனைவிட மது ரமானதும் என்னதான் உண்டு?”

என்றார்கள். கரகோஷம் செய்தார்கள். அவனைக் கட்டித் தழுவினார்கள். அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தார்கள். அத்தோடு நிற்க வில்லை அவர்கள்.

“எங்களுக்குச் சேரவேண்டிய பரிசுப் பொருட்கள் எப்போதும்பி கிடைக்கும்”

என ஏளனமாய்க் கேட்டார்கள்.

‘இரகசியமாக இருந்த எனது விடுகதையின் பொருளை வெளிப்படுத்தி விட்டாளே பாவி’

என தன் மனைவியைத் தனக்குள்ளேயே திட்டிக் கொண்டான் சிம்சோன். அந்த இடத்தில் மட்டும் அவள் நின்றிருந்தால் நிச்சயமாக அன்று அச்சிங்கத்திற்கு நேரிட்ட அதே கதி இன்று இதே இடத்திலேயே அரங்கேறியிருக்கும். அதை அறிந்துதானே என்னவோ - அவள் பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்த அவ்வேளையிலே குளக்கரையை நாடிப்போயிருந்தாள்.

பற்களைக் கடித்தபடி பயங்கரமாக முழங்கினான் சிம்சோன்.

“திமனாத்தின் இளைஞரே, நீங்கள் எனது கடாரியினால் உழாதிருந்தால் பயிரை அறுத்திருக்கவே மாட்டீர்கள்; நான் தோற்று விட்டேன் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஒப்பந்தப்படி உங்கள் முப்பது பேருக்கும் உடைகளை இப்பொழுதே கொண்டு தருவேன். அது வரையில் அமைதியாக இருங்கள்”

என்று ஆத்திரத்தோடு கூறியவன், பக்கத்திலுள்ள கிராமத்தை நோக்கி ஓடினான்.

என்ன ஆகுமோ? என்ன நேருமோ என யோசித்த இளைஞர்கள் இப்பொழுது சிம்சோனின் மனைவியைப் பற்றியே கவலைப்பட்டார்கள்.

அங்கே அதற்கிடையில் எதிர்ப்பட்ட முப்பது பேரை சிம்சோன் கொன்று விட்டான். அவர்களது உடைகளையும் மேலாடைகளையும் கொண்டுவந்து அங்கு நின்றிருந்த இளைஞரிடம் கையளித்தவன்,

மனைவியானவள் தனக்கிழைத்துவிட்ட மாபெரும் தீங்கினைத் தாங்கமாட்டாமல் மனமடிவு கொண்டு, அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் இதயமற்று, அந்நிமிஷமே அங்கிருந்து புறப்பட்டு தன்னந்தனியனாய் தனது தாயகத்தை அடைந்தான்.

மருமகனின் ஆத்திரம் இப்படியாக, மாமனின் யோசனை வேறு விதமாய்ச் செயற்படத் தொடங்கியது.

அந்தி மயங்கிய வேளை, திராட்சைர சத்தினால் மயக்கப் பட்டிருந்த அவன் வேற்று நாட்டவனான சிம்சோன் இனி தனது வீட்டுக்குள் வரப்போவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தான். ஆதலால் அங்கிருந்த இளைஞர்களில் ஒருவனை தனது மருமகனுக்கிக் கொள்ள எண்ணினான்.

தந்தையின் திடீர் யோசனையை அறிந்த சிம்சோனின் மனைவி தனது மந்த புத்தியினால் தன் சொந்த வாழ்வில் ஏற்பட்டு விட்ட மாறு வடுவை எண்ணி மனம் கவன்றாள். அற்ப நேர மகிழ்ச்சிக்காக அநியாயமாக என் இவ்வாழ்வின் இன்பத்தை இழந்து போயினனே' என அங்கலாய்த்தாள்.

என்ன செய்வது? 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்பதற்கு உதாரணிகளும் தேவைதானே.

முன்னால் சிந்தித்துச் செயற்படுவதை விடுத்து எல்லாமே நடந்தேறிய பின்னர் யோசிக்கும் பழக்கம் பெண்களுக்கு மட்டுமன்று; ஆண்களுக்குமே மாறவேண்டும்.

மகள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். வணங்கா முடியான கணவன் - விடாகண்டனான தந்தை. இருவருக்கு மிடையே புழுவாய்த் துடித்த அவளைப் பலவந்தப் படுத்தி, அந்த முப்பதின்மரில் ஒருவனுக்கு மனைவியாக்கி அவர்களை வழியனுப்பி வைத்த பின்னரே ஓய்வெடுத்தான் சிம்சோனின் மாமன்.

6 அநுதாபம்

மனப்பூர்வமான விருப்பம் இல்லாத போதிலும் கூட மகனுடைய மனவிருப்பின்படி மங்கல காரியமொன்று தங்கள் குடும்பத்தில் நிறைவேறிய திருப்தி சிம்சோனின் பெற்றோருக்கு.

ஏழாம் நாள் கழிந்து கொண்டிருந்தது. மற்ற நாள் - மணமக்களை மீண்டும் வரவேற்கவேண்டிய நாள். மாற்று விருந்துக்காக அவர்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்பதற்காக அதிகாலையிலேயே எழும்ப வேண்டும் என்பதற்காக இருவரும் நேரகாலத்துடன் நித்திரைக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள்.

கதவு அவசரமாகத் தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு மனோவா கதவைத் திறந்த போது.....

கலைந்த கேசத்தோடும், கலங்கிய கண்களோடும் சிவந்த முகத்தோடும், சிம்சோன் உள்ளே நுழைந்தான்.

தன்னந்தனியனாய், அதுவும் அந்த இரவில் அவன் வந்தமை அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தையும், அதிர்ச்சியையும் அளித்தது. சிம்சோன் எதற்காக இவ்வாறு வர நேரிட்டது என்பது புரியாமல் இருவருமே ஒருவரை யொருவர் கேள்விக்குறியோடு நோக்கிக் கொண்டார்கள்.

வந்தவன் வாய் திறக்கவேயில்லை. அமைதியாக அறைக்குள் சென்றான்.

ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் அவனது நடத்தையிலிருந்து அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

தமது வாழ்வும் வளமும் எத்தகைய தாக்கத்துக்குள்ளானாலும் கூட தம் பிள்ளைகள் செல்வச் சிறப்புடன் கூடிய பெருமையுடன் வாழ்வதைத்தான் எந்தவொரு பெற்றோரும் விரும்பு

வர். மாறாக, சோதனையும் வேதனையும் நிறைந்த வாழ்வுக்குள் தமது மக்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றால், யார்தான் மனங்கவலாதிருப்பர்?

அறைக்குள் சென்று படுத்தவன் அப்படியே அயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

அவன் கண் விழித்த வேளையிலே, வழியும் விழிகளோடு தன்னருகில் அமர்ந்திருந்த அன்னையைப் பார்த்ததும் பதறிப் போய் விட்டான்.

‘தாயை யாருடனும் ஒப்பிடலாகாது. எந்தப் பதவியையும் யாராலும் வகிக்க முடியும். ஆனால், அன்னையின் இடத்தை வகிக்க எவராலுமே முடியாது’ என்பதை முன்னரும் குறிப்பிட்டோம். காரணம் - ‘தாசி ஒருத்தியுடன் செல்லும் ஒருவனைக் கூட தன் மகன் என்று உரிமையோடு சொல்லும் உன்னத உள்ளம் அன்னை ஒருத்தியிடம் மட்டுமே உண்டு. தாயின் உள்ளம் என்பது குழந்தையின் பள்ளிக்கூடமாகும். ஏனெனில், எச்சந்தர்ப்பத்திலும் தன் மகனை ‘சான்றோன்’ எனக் கேள்விப் படுவதையே எதிர்பார்ப்பவள் அவள்.

இவ்வண்ணமாக ஒரு அன்னையின் நிலை ஆண்டவனுக்கு அடுத்த ஸ்தானத்தில் உலகில் உயர்த்திவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

‘என் மகனே, உன் தாயின் போதகத்தைத் தள்ளாதே; அது உன் சிரசுக்கு அலங்காரமான முடியும் உனது கழுத்துக்குச் சாப்பணியுமாகும்’ என்பது மன்னன் சாலமோனின் மகத்தான தும், அனுபவ ரீதியிலானதுமான உபதேசமாகும்.

இத்தகைய தெய்வீகத் தன்மை மிக்க தன் அன்னையின் இதயம் கவல்வதை அவனால் அனுமதிக்க முடியுமா? அவனது இளமையின் எண்ணங்களை ஈடேற்றிவைக்க அவன் எடுத்த அனைத்து முயற்சிகளும் அரை நொடியில் அவனது மனக்கண்களில் தோன்றி மறைந்தன.

“அம்மா!.....”

என அலறியவன், அவளது நேத்திரங்கள் உதிர்த்த நீர்த் திவலைகளை அகற்றி அன்னையை அணைத்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். அவன் தலையை வருடியவாறே அவளும் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“அம்மா..... அழ வேண்டியது நீங்களல்ல; அழவேண்டியவன் நான் தான் ‘சௌந்தரியம்’ வஞ்சனையுள்ளது: அழகும் வீண்’ என்று எத்தனை தடவை என்னை எச்சரித்தீர்கள்? என் எண்ணத்தை ஈடேற்றுவதற்காக உங்கள் உள்ளத்தைப் புண்படுத்திச் சென்ற எனக்கு இதுவும் வேண்டும்; இன்னமும் வேண்டும்”

என அவளைத் தேற்றியவன், அங்கு நடைபெற்ற அந்த அநாகரிகச் செயல்களை ஒன்று விடாமல் கூறி முடித்தான்.

அரவம் கேட்டு அங்கு வந்து அனைத்தையும் இதுவரை அவதானித்திருந்த மனோவா, அவர்களறியாமலே அமைதியாக மீண்டும் தன் அறைக்குள் சென்று விட்டான்.

அவளுக்குமே வேதனைகான். என்றாலும் இரண்டொரு தினங்களில் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என அவள் எண்ணினாள். அடுக்களைக்குச் சென்று உணவு தயாரித்துக் கொடுத்தாள். அமைதியாக உறங்கும்படி கூறி, தானும் நித்திரைக்குச் சென்றாள்.

அங்கே..... தனது அறைக்குள் கப்பலைக் கவிழவிட்டவன் போல கரத்தால் சிரத்தைத் தாங்கியபடி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த மனோவாவைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்றாள்.

‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்பதை அவள் பல தடவைகளில் அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தியிருந்தான். தன் மகன் தனது சொல்லுக்குச் செவிசாயக்காத போதே, மகன் கஷ்டத்தில் விழப் போகிறானே என அவன் கவலைப் பட்டுக் கண்ணீர் வடித்ததையும் அவள் அறிவாள்.

“உங்களுக்கு உறக்கம் வரவில்லையா?”
எதுவுமே நடவாதது போல அவனிடம் கேட்டாள்.

பதிலுக்கு அவனது விம்மல்களைத்தான் அவளால் கேட்க முடிந்தது. அங்கு நடந்தவை அனைத்தையுமே அவன் அறிந்து கொண்டு விட்டான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவள் அவனைச் சமாதானப்படுத்தித் துயில் கொள்ளச் செய்தாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

பருவ காலத்தில் பயிரிடப்பட்டிருந்த கோதுமைப் பயிர்கள் அறுவடைக்குத் தயாராக தலை பழுத்து நின்ற வேளை அது. சிம்சோனும் கடந்தவைகளை மறந்து, நடப்பவைகளில் நாட்டம் கொண்டு, கவலை யொழிந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய அவனது பெற்றோர், அவனைச் சமாதானம் பண்ணி மறுபடியும் அவனை மாமன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவனும் மனம் மாறியவனாக, ஒரு வெள்ளாட்டுக் குட்டியையும் உடன் கொண்டு திம்னாத்தி லுள்ள தனது மாமன் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அறுவடை செய்யப்பட்டுக் கிடந்த கோதுமைப் பயிர் களும், இலைகளை உதிர்த்து நின்றிருந்த வாதுமை மரங்களும், அவனது வாழ்வில் ஏதோ ஒரு வறட்சியைப் பிரதிபலிப்பன போன்று காட்சியளித்தன.

நாலாவது தடவையாக அவ்வழியில் தொடர்ந்த அப் பயணத்தின் போது, முதல் மூன்று முறைகளிலும் நடைபெற்ற சம்பவங்களை அவனது எண்ண அலைகள் வாரிச் சுருட்டி மீட் டெடுத்தன.

மன மடிவுடன் வெளியேறிய மருமகன் எங்கு போனான்? என்ன ஆனான்? என்ற அக்கறை அந்த மாமனுக்கு இல்லவே யில்லை. இருந்தும் தான் என்ன பிரயோசனம்? 'தனக்கு தனக்கு என்றால், முறம் - படக்படக் என்னுமாம்.' அது போலத்தான் இந்தச் சிம்சோனின் மாமனும். எவன் எக்கேடு கெட்டுப் போ னாலும் பரவாயில்லை. தன் மகளுக்கு எவனாவது ஒருவன் கணவனாக வாய்த்து விட்டால் அதுவே போதும் என்ற கொள்கை கொண்டவனாக இருந்தான்.

திருமணம் என்பது,

'இருவரை ஒருவராய்க் காண்பதாகும்' - 'ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருமைப்பட்டு வாழும் கல்விக் கூடமாகும்'. - 'இசையோ, நகையோ, பணமோ, மாலையோ, மக்கள் திரளோ அல்ல; கருத் தொருமித்த அன்பே அதுவாகும்'

இப்படியாக, இல்லற வாழ்வுக்கு எத்தனையோபேர் வரை விலக்கணங்களை வகுத்துக் கூறியிருக்கும் போது, இந்த மாமன் மட்டும் அதற்குப் புதியதோர் அகராதியையே ஆக்கி விட்டிருந்தான்.

'சமையல் மோசமானால் ஒரு நாள் நஷ்டம்; அறுவடை மோசமானால் ஆண்டு ஒன்று நஷ்டம்; திருமணம் மோசமாகுமே யானால் ஆயுள் முழுதுமே கஷ்டம்.'

என்பதை இந்த மாமன் உணர்ந்தானில்லை போலும். அதேவேளை, இவனது வாரிசான சிம்சோனின் மனைவியோ வென்றால்,

‘ஊனையும், உணர்வையும், உயிரையும் தாண்டி அப்பால் செல்லும் தூய அன்பே காதல்’ என்பதை உணர்ந்திருந்தாள்.

‘காதல் அறிவை விடவும் உயர்வானது, செல்வங்களை விட அபூர்வமானது; நெருப்பால் தகிக்க முடியாதது. நீரால் தணிக்க முடியாதது’ என்பதை அறிந்திருந்தாள்.

எனவே, தனது அவசர புத்தியினால் தனக்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பை எண்ணி யெண்ணி வருந்தினாள்.

‘வாள் தரும் புண் உடலை மட்டுமே வருத்தும். ஆனால், நா தரும் புண்ணை உயிரையே தாக்கிவிடும்.’ ‘கால் இடறினால் அதைச் சரி செய்து கொள்ளலாம்; ஆனால் நா இடறிவிட்டாலோ, கால மெல்லாம் மீளவே முடியாது. காரணம் - மூன்றங்குல நாவானது ஆறடி மனிதனையே அழித் தொழிக்கும் வன்மை பொருந்தியது.’

என்பதாக, நாவைப் பற்றிப் பலரும் கருத்து பகிர்ந்து வந்திருக்கின்றனர்.

அரிய பல போதனைகளை அளித்துள்ள புனித யாக்கோபு அடிகளார் கூட நாவைப் பற்றிப் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘நாவானது சிறிய அவயமாய் இருந்தும் பெருமையானவைகளையே பேசும். பாருங்கள் - சிறிய நெருப்பு எவ்வளவு பெரிய காட்டையும் கொளுத்தி விடுகின்றது! நாவும் நெருப்புத்தான். அது அநீதி நிறைந்த உலகம். அது முழுச் சரீரத்தையும் கறைப்படுத்தி, ஆயுள் சக்கரத்தையே கொளுத்தி விடுகிறதாயும் அமைந்து விடுகிறது.

நாவை அடக்க எந்த வொரு மணுஷனாலும் கூடாது. அது அடங்காத பொல்லாங்குள்ளதும், சாவுக் கேதுவான விஷம் நிறைந்ததுமாய் இருக்கிறது.’

‘பொய்யா மொழிப் புலவன்’ என இலக்கிய வாதிகளால் வருணிக்கப்படும் வள்ளுவனும்.

‘யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு’

என்பதாக நாவின் பயங்கரத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றான்.

இத்தகைய மோசமான நாளை அடக்கிக் கொள்ள முற்படாமல் தான் அவசரப்பட்டதே தனது வாழ்க்கைப்படகு திசை மாறியதற்கான காரணம் என்பதைச் சிந்திக்குந்தோறும் அவள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள்

‘தன் சிந்தைக் கினியவனான சிம்சோன் தன்னைத் தவிக்க விட்டுப் போய்விட்டானே’ என்ற கவலை அவளுக்கிருந்த போதிலும், தந்தையின் பிடிவாத குணம் இப்பொழுது அவளை முற்றிலுமே மாற்றி விட்டிருந்தது.

கதவு தட்டப்படும் சத்தங்கேட்டு வாசலுக்கு வந்தான் மாமன். கதவைத் திறந்தவன் கணநேரம் அதிர்ச்சியடைந்தவனாய் அப்படியே அசையாமல் நின்றான். காரணம் - அவன் மறுபடியும் சிம்சோனை அங்கு எதிர்பார்த்திருக்கவேயில்லை.

ஆத்திரத்தோடு வெளியேறிய தனது மருமகன் அமைதியாக - திரும்பவும் தனது வாசலுக்குத் திரும்பியபோது, குற்றமுள்ள தன் மனத்தில் ஏற்பட்ட குறுகுறுப்பை அவன் உணர்ந்தான். எனினும், சலனமின்றி அவனை வரவேற்பதைத் தவிர, அப்பொழுது வேறெதுவுமே செய்து கொள்ள முடியாத நிலையில் ‘சைகை’ மூலமாக இல்லத்துள் அழைத்து இருக்கையில் அமர்த்தினான்.

யார் முதலில் பேசுவது? என்ன சொல்வது? எப்படி ஆரம்பிப்பது? என்ற கேள்விகள் இருவரது இதயத்தையும் இடித்துத் தகர்த்துக் கொண்டிருந்தன. மருமகன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ? என்ற பீதியில் மாமன் கல்லாய்ச் சமைந்திருந்தான். சிம்சோனின் விழிகளோ வெனில், வீடெல்லாம் அவனது மனைவியைத் துழாவின.

சொற்ப நேரம் அங்கு நிலவிய அமைதிக்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டாற் போல திடீரென எழுந்தான் சிம்சோன்.

‘நான் என் மனைவியைப் பார்க்க வேண்டும்’

எனக் கூறியவாறே அறையை நோக்கி அவன் அடிபெயர்த்த போது, அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய மாமன் தளத்த குரலில் பேசினான்.

‘மருமகனே, உமது மனைவியை நீர் பார்க்க விரும்புவதில் தவறில்லை; ஆனால், அன்று நடைபெற்ற அசம்பாவிதத்தின் காரணமாக அமைதியிழந்து ஆத்திரத்தோடு வெளியேறிய நீர் மீண்டும்

இங்கு வருவீர் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனது மகளை இனி ஏறிட்டும் பார்க்கமாட்டீர் என நான் தவறாக எடை போட்டுவிட்டேன்.....”

இடை மறித்தான் சிம்சோன்.

“போனவை போகட்டும்; நடந்து முடிந்தவை கடந்தவைகளாக கழியட்டும்: இனிமேல் நடப்பவைகள் நல்லவைகளாக அமையட்டும் என்றுதான் நான் மீண்டும் அவளைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறேன்”

என்று கூறிக்கொண்டே முன்னேற முயன்றான். மாமனின் நிலை மகா இக்கட்டுக்குள்ளாயிற்று.

‘மருமகனே! என்னை மன்னித்து விடும் உள்ளதைக் கூறுகின்றேன். இனிமேல் நீர் என் இல்லத்தை நாடமாட்டீர் என்ற தவறான முடிவில்..... அவளை..... இன்னொருவனுக்குத் தாரைவார்த்து விட்டேன்’ என்றான்.

சம்மட்டியால் ஓங்கி உச்சந்தலையில் அடித்தது போன்றிருந்தது சிம்சோனுக்கு. மாமனின் மண்டையைப் பிளந்து விடவேண்டும் போன்ற உணர்வு அவனுக்கு. ஆத்திரம் முழுவதையும் கொட்டி, அருகிலிருந்த மேசையின் மீது ஓங்கி அறைந்தபோது அது இரண்டாகவே பிளந்து விட்டது. ஆவேசம் போல் அங்கும் இங்கும் உலாவினான்.

உலகமே இருண்டு - ஊழிக்காலம் நெருங்கி - ஆழியின் மத்தியில் அலைகளிடையே அகப்பட்டுச் சுழல்வது போன்றிருந்தது மாமனுக்கு.

கரங்களைக் குவித்தபடி, மருமகனை நோக்கினான்.

“மருமகனே, எனது அறிவீனத்தினாலும், அவசர புத்தியினாலும், உமக்கு நேர்ந்து விட்ட அவமானத்திற்காக துக்கப்படுகிறேன். எனது செயலுக்காக வெட்கப்படுகிறேன். உமக்காக மிகவும் அநுதாபப்படுகிறேன். எனவே, என் தவறுக்குப் பிராயச்சித்தமாக எனது இரண்டாவது மகளை உமக்கு மனைவியாகத் தருகிறேன். அவள் மூத்தவளை விட மெத்தவும் லாவண்யமானவள்” என்றான்.

அறிவீனமான இந்தப் பதிவினால் மேலும் ஆத்திரமடைந்த சிம்சோன், பற்களை நறநற வெணக் கடித்து.

எனக்கு இழைக்கப்பட்ட இந்த அநீதிக்காக நான் பெலிஸ்திய வம்சத்தைப் பழி வாங்கியே தீருவேன்”

எனச் குளுரைத்து வீராவேசத்தோடு வெளியேறினான்.

‘காலம் என்பது மலரைப் போன்றது; அரும்பு - மொட்டு - மலர் என வளர்ந்து, வாழ்ந்து - ஈற்றில் முடிந்து விடக் கூடியது. மனிதனுடைய மனக் கோட்டைகள் எவ்வளவு உயரமாக இருந்த போதிலும் காலம் ஒரு முறை அவற்றை ‘பூ’ வென ஊதி விட்டால், அவை உதிர்ந்து - சிதறி - தரை மட்டமாகி விடுகின்றன.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்ப்பதற்குச் சிம்சோனுக்குச் சிந்தையில் அமைதி இருந்தால் தானே. பித்துப் பிடித்தவனைப் போல் கால் போன போக்கில் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் சென்ற வழி ஒரு காட்டுப் பாதையாகும் - அங்கே...

ஊளையிட்ட நரிகளின் ஓட்டம் அவனது எண்ணத்தில் ஒரு மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. அவனது இதயம் ஒரு கணம் அதை அசை போட்டது, திடீரெனத் தோன்றிய அவ்வெண்ணம் அவனுக்குச் சரியெனவே பட்டது.

ஓடிய நரிகளைப் பின் தொடர்ந்தான். அவற்றில் பலவற்றைப் பிடித்தான். இவ்விரண்டாகச் சேர்த்து வாலோடு வால் பிணைத்தான். தனது மேலாடையைப் பல துண்டுகளாகக் கிழித்தான். அவற்றை இணைக்கப்பட்ட வால்களில் பந்தங்களாகக் கட்டி தீக்கொளுத்திப் பெலிஸ்தியரின் பண்ணைகளிலே ஓட விட்டான்.

தீப்பற்றி எரிவதனால் திக்கு முக்காடிய நரிகள் திசை மாறி ஓடத் தொடங்கின. பயிரினங்கள், திராசைத் தோட்டங்கள், ஒலிவத் தோப்புகள் எல்லாமே தீப்பற்றி எரியலாயின.

எதிர்பாராத இத் தீ விபத்தினாலே அதிர்ச்சியடைந்த பெலிஸ்தியர் செய்வதறியாது அங்குமிங்குமாக அலை மோதி ஞர்கள். பிரபுக்களும், பிரமுகர்களும் அங்கே குழுமி, அதன் அடிப்படைக் காரணியை ஆராய்ந்தார்கள். இது ஏற்பட்டது ஏன்? என விசாரித்தார்கள்.

துப்பு துலங்கியது; இரகசியம் அம்பலமாகியது. திம்னாத்தானின் மருமகன் சிம்சோன்தான் இதற்குக் காரண கர்த்தா என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவனது மனைவியின் மறுமணம் என்பதும் தெளிவாகியது. தவறு செய்தவர்கள் தண்டிக்கப்படல் வேண்டும் எனத் தீர்மானமாகியது.

‘கண்ணுக்குக் கண் - பல்லுக்குப்பல் - பழிக்குப்பழி’ எனத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட காலகட்டம் அது. எனவே, பெலிஸ்தியரின் வேளாண்மைகள் சுட்டெரிக்கப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த தகப்பனும் மகளும் அவர்கள் குடும்பத்தினரும், அவர்கள் குடியிருந்த வீட்டோடு பெலிஸ்தியரால் சுட்டெரிக்கப்பட்டார்கள்.

அத்தோடு விட்டுவிடவில்லை அவர்கள் சிம்சோனையும் நோக்கி வலை விரித்தார்கள்.

தன் மனைவியின் குடும்பத்துக்கு நேர்ந்த கதியைக் கண்ட சிம்சோன் பொறுமை யிழந்தான். அவர்கள் சுட்டெரிக்கப்பட்டதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. பழிக்குப் பழி வாங்க முடிவு செய்தான். எதிர்ப்பட்ட பெலிஸ்தியரையெல்லாம் கொன்றெழுதித்தான்.

சோராலுருக்குத் திரும்பி தன் பெற்றோருக்கு ஏன் மன வேதனையைக் கொடுக்கவேண்டும் என எண்ணினான் போலும். ‘ஏத்தாம்’ என்னும் ஊரையடைந்து அங்கிருந்த கன்மலை யொன்றிலே குடிபுகுந்தான்.

7 அநியாயம்

உயரமான விருக்டங்கள். ஊற்றெடுத்துப் பாயும் அருவிகள். ஒதுக்குப்புறமாக - வளர்ந்த காடுகள். இவற்றுக்கிடையிலேதான் அமைந்திருந்தது அக்கன்மலை.

யூதா வம்சத்தினர் எனக்கூறப்படும் பிறிதொரு குழுவினரின் எல்லைக்குள்ளேயே இந்த 'ஏத்தாம் ஊர்க் கன்மலை' அமைந்திருந்த காரணத்தால் அவன் அங்கு வந்து முகாமிட்டுக் கொண்டது அவ்வூராருக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக அமைந்து விட்டது. காரணம் - தம் இனத்திற்கு ஏற்பட்ட இழிநிலை காரணமாக கோபாவேசம் கொண்ட பெலிஸ்தியர் சிம்சோனைத் தொலைத்துக் கட்டுவதாகச் சூளுரைத்த செய்தியை இந்த ஏத்தாம் ஊராரும் அறிந்திருந்தார்கள்.

ஏத்தாமின் கன்மலையை ஒட்டி ஓர் போல் 'லேகி' என்னும் பேர் கொண்ட பள்ளத்தாக்கு ஒன்று அமைந்திருந்தது. அவ்வூர் மக்கள் தம் இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியேறுவதானால் அப்பள்ளத்தாக்கைக் கடந்தே வெளியேற வேண்டியிருந்தது.

கன்மலையில் குடியிருக்கும் சிம்சோன் என்றவது ஒரு நாள் ஏத்தாம் ஊரை விட்டு வெளியே வரத்தானே வேண்டும். அப்படி வெளியேறுவதானாலும் இந்த லேகி பள்ளத்தாக்கைத் தாண்டித்தானே செல்ல வேண்டும் என்பதை அறிந்த பெலிஸ்தியர் பெருந்திரளாய்க் கூடி அந்த லேகியின் பள்ளத்தாக்கை ஆக்கிரமித்து, அங்கேயே பாளையமிறங்கி விட்டார்கள்.

யூதா வம்சத்தினரின் நேத்திரங்கள் இப்பொழுது நித்திரையை மறந்தன. ஆத்திரமும் தான். ஆனாலும், என்ன செய்வதெனப் புரியாமல் விழித்தார்கள். அனைவரும் கூடி ஆலோசித்தார்கள். ஈற்றில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். பெலிஸ்தியரைச் சந்தித்தார்கள்.

“நீங்கள் எதற்காக எங்களுக்கு விரோதமாக எழும்பி வந்துள்ளீர்கள்?” எனக் கேட்டார்கள்.

“உங்களுக்கு விரோதமாக அல்ல; உங்களது ஊருக்குள் குடிபுகுந்திருக்கும் சிம்சோனைப் பழி வாங்குவதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளோம்”

பெலிஸ்தியர் தரப்பில் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

சிம்சோன் தங்களது கரங்களில் சிக்கும் வரை அந்தப் பெலிஸ்தியர் அங்கிருந்து வெளியேறவே மாட்டார்கள் என்பதை யூதா வம்சத்தினர் உணர்ந்தபோது, நிரந்தரமானதொரு நிம்மதியைத் தாம் பெறவேண்டுமானால் சிம்சோனைப் பிடித்து பெலிஸ்தியரிடம் ஒப்படைப்பதே சிறந்த வழி என்ற முடிவுக்கு மட்டுமே அவர்களால் வர முடிந்தது.

தலைவர்களின் அழைப்பின் பேரில் அங்கு சுமார் மூவாயிரம் யூதா வம்சத்தார் ஒன்று கூடினார்கள். அவனைப் பிடித்துக் கட்டுவதற்கான கயிறுகளையும் கொண்டு ஏத்தாம் ஊர்க் கன் மலையிலே ஏறினார்கள். அக்கன்மலையின் வெடிப்பொன்றிலே அவனது குடியிருப்பு அமைந்திருந்தது.

அவர்களைக் கண்ட சிம்சோன் அதிர்ச்சியுறவோ, ஆச்சரிய மடையவோ இல்லை. அதைக் குறித்து அவர்கள்தான் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அமைதியாகவே அவன் காணப்பட்டான் அவனது நிலையைப் பார்க்க அவர்களுக்கும் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது. என்றாலும், அவன் ஒருவனால் தம் ஊராருக்கு ஏற்படவிருக்கும் இன்னல்களைப் பற்றி எண்ணும்போது அவனைப் பிடித்துக் கொடுப்பதில் பிழையில்லை யென்பதே அங்கு வந்தவர்களின் அபிப்பிராயமாக இருந்தது.

“சிம்சோனே! ஆண்டு பலவாக அந்தப் பெலிஸ்தியரே நம் அனைவரையும் ஆளுகிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியிருக்க, இப்பொழுது நீ மேற்கொண்டிருக்கும் செயல்கள் சரியானவையென நீ நினைக்கிறாயா? ஏத்தாம் ஊர் எல்லைக்குள் நீ தஞ்சம் புகுந்துள்ளபடியினால், உன்னால் எங்களுக்கும் நிம்மதியில்லை என்பதை நீ உணரவில்லையே”

என்று அவர்கள் கூறியபோது

“அவர்கள் எனக்கு என்ன செய்தார்களோ, அதைத் தான் நானும் அவர்களுக்குச் செய்தேன்”

என சிம்சோன் அலட்சியமாகப் பதிலளித்தான்.

“சிக்கல் பெரிதாகாமல் இருக்க வேண்டுமானால் உன்னை அவர்களிடம் ஒப்படைப்பதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு வழியே இல்லை சிம்சோன்”

என்றார்கள் அவர்கள்.

“அன்பர்களே, உங்கள் நல்லெண்ணத்துக்கு எனது நன்றிகள் உங்களுக்கு நலமெனப்படுவது எதுவோ அதை நீங்கள் செய்யுங்கள்; பரவாயில்லை. ஆனால் நீங்களாக எனக்கு எதுவித தீங்கும் செய்யப் போவதில்லை யென ஆணையிட்டுத் தர வேண்டும்.”

என்றான் சிம்சோன்.

“நண்பனே, நாங்கள் உன்னை இந்தக் கயிறுகளினால் பிணைத்து அவர்கள் கரங்களில் ஒப்படைப்பதைத் தவிர எங்கள் கரங்களினாலே எதுவித மோசமும் உனக்கு ஏற்படாது, இது உறுதி”

என்று கூறிய யூதா வம்சத்தினர் தாம் தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்த இரு புதுக்கயிறுகளினாலே அவனை இறுகக் கட்டி லேகியின் பள்ளத்தாக்கை நோக்கிக் கொண்டுவந்தார்கள்.

யூதா வம்சத்தினர் தம்மிடம் வினவியதையும், தாங்கள் அவர்களுக்குப் பதிலிறுத்ததையும், அதன் பின்னர் ஆயிரமாயிரவர் கூடிக் கலந்துரையாடியதையும், தொடர்ந்து அவர்கள் அனைவருமே ஏத்தாம் ஊர்க் கன்மலையை நோக்கிப் புறப்பட்டதையும் எண்ணிப் பார்த்த பெலிஸ்தியர்,

‘ஏதோ நடக்கத்தான் போகிறது; எதற்கும் நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்’ என உரையாடிக் கொண்டு, அவர்கள் சென்ற வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தார்கள்.

மலையடிவாரத்திலிருந்து வந்த சலசலப்பு அவர்களை மகிழ்ச்சி செய்தது. சிம்சோன் கட்டப்பட்ட நிலையில் அவர்களை நோக்கிக் கொண்டுவரப்படுவதை அவர்கள் கண்டபோது, ஆரவாரம் வாணைப் பிளந்தது என்றுதான் கூற வேண்டும்.

“பழிக்குப் பழி” - “இரத்தத்திற்கு இரத்தம்”

இவ்வாறு கோஷமிட்டனர் பெலிஸ்தியர். சிம்சோன் லேகியின் பள்ளத்தாக்கைக் கடந்த போது இறைவனின் திருவருளால் பலம்பெற்ற அவன் தனது கரங்களையும் கால்களையும் உதறிய வேளை கட்டப்பட்டிருந்த கயிறுகள் தெறித்து விட்டன.

ஆவேசங் கொண்டவனைப் போல ஆரவாரித்து எழுந்த வனின் கண்களில் பட்டது ஒரு கழுதையின் தாடையெலும்பு. அதையே தனது ஆயுதமாகக் கொண்டு எதிரிட்டு வந்த பெலிஸ்தியரைத் தாக்கத் தொடங்கினான்.

எதிர்பாராத இச்சம்பவத்தால் பெலிஸ்தியர் அல்லோலகல் லோலப் பட்டனர். ஆயினும் ஆயிரம் பேருக்கு அதிகமானோர் அவனது தாக்கத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவ்விடத்திலே உயிரிழந்தனர்.

இச்சம்பவம் தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ள கவிதையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:-

“கழுதையின் தாடையெலும் பால்ஒருகுவியல் - இருகுவியல் கழுதையின் தாடையெலும் பால்கொன்றே னோராயிரம்.”

சிம்சோனால் தாக்கப்பட்டவர்கள் சிதறியோட, சிம்சோனைக் கட்டி வந்தவர்களோ பதறிப் போய் நின்றனர். தங்களையும் தாக்கி விடுவானோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு.

சிம்சோன் அதிக களைப்படைந்தான். தாங்க முடியாத தண்ணீர்த் தவனம் அவனுக்கு. அங்குமிங்கும் ஓடிப் பார்த்தான்; எங்குமே நீர் கிடைக்கவில்லை. கையிலிருந்த கழுதையெலும்பை களத்திலே விட்டெறிந்தான்.

“இறைவா, இன்று என்னால் இத்தனை இரட்சிப்பு இந்த யாக்கோபினருக்குக் கிடைத்திருக்க நான் இந்த இடத்திலே தாக்கத்தால் சாகவேண்டுமோ”

என்று கூவினான். அடுத்த நொடி

அப்பள்ளத்தாக்கிலே ஏற்பட்ட ஒரு பயங்கர வெடிப்பு ஏராளமான நீரை வருவித்தது. நீரைப் பருகி தாகத் தணிந்தான் சிம்சோன்.

இச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவன் பெலிஸ்தியரின் பரம வைரியாகவே மாறிவிட்டான். அவர்களும் அவனை அழித் தொழிக்க முடிவு செய்தார்கள். ‘அவனைக் கொன்றொழிக்கும் வரை தமக்கு அமைதியே இல்லை’ எனக் கூறி எந்நேரமும் அவனைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அன்று.....

அந்தி மயங்கும் வேளை. எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்த சிம்சோன், காசா என்னும் பட்டணத்தில் வாழ்ந்த ஒரு கன்னியின் வீட்டில் தங்க நேரிட்டது.

வேட்டை நாய்களைப் போல மோப்பம் பிடித்துத் திரிந்த அவனது எதிரிகள் அதை அறிந்து விட்டார்கள்.

அந்தப் பட்டணம் நாற்புறமும் நன்குயர்ந்த மதிலால் அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது. பட்டணத்துள் செல்வதற்கென பிரதான வாசல் ஒன்று மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. உட்செல்லவும் வெளியேறவும் அந்த ஒரு வழி மட்டுமே இருந்த படியால் அப்பட்டணம் வெகு பாதுகாப்பாகவே இருந்தது.

தங்களது எதிரி அப்பட்டணத்திலே - அதுவும் இரவிலே தங்கியிருக்கிறான் எனக் கேள்வியுற்ற பெலிஸ்தியர், 'எப்படியும் அவன் அதிகாலையிலே அங்கிருந்து வெளியேறி வருவான்; அவ் வேளையிலே கைது செய்து விடலாம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

எனவே, ஏராளமான பெலிஸ்தியர் இரவோடிருவாக அங்கு வந்து குவிந்தார்கள். பட்டணத்து வாசலைக் கடந்து-பறக்கும் ஒரு புற்றீசல் கூட தப்பிச் செல்ல முடியாதபடி தடை போட்டு அங்கே பதுங்கியிருந்தார்கள்.

கையில் மதுக் கோப்பையுடன் பிரதான வாயிற் கதவில் சாய்ந்தபடியிருந்த பெலிஸ்திய தளபதி பெருமையுடன் பேசினான்

"வீரர்களே, இன்றைய இரவு விடியும் போது ஏற்படப் போகும் சிம்சோனின் முடிவில் தான் எமக்குப் பெரும் விடிவே வரப் போகிறது. மதிக்கேடனான அந்தச் சிம்சோனின் நிமித்தம் மனமடிவுடன் இருக்கும் நாம் கொஞ்சம் மதுவருந்தி மனம் மகிழ்வோம்"

என்று கூறியவாறே தொண்டையை நனைக்கத் தொடங்கினான். விழித்திருப்பதற்காகக் கூடியிருந்த அனைவரும் தாங்களும் களித்திருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால் அவனைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். அவர்களது கரங்களிலும் இருந்த மதுக்கோப்பைகள் எல்லாமே அடிக்கடி நிறைந்து - குறைந்து கொண்டிருந்தன.

சிம்சோன் தங்களது கரங்களில் சிக்கி விட்டதாகவே எல்லாரும் எண்ணி விட்டார்கள் போலும். அத்தனை மகிழ்வுடன் அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

“மதுபானம் இரத்த வருணமாயிருந்து, பாத்திரத்தில் பளபளப்பாய்த் தோன்றும் போது நீ அதைப் பாராதே; அது மெதுவாய் இறங்கும். முடிவிலே அது பாம்பைப் போல் சுடிக்கும். விரியனைப் போல் தீண்டும். உன் கண்கள் பாவமானவற்றை நோக்கும்; உள்ளம் தாறுமாறானவைகளைப் பேசும். நீ நடுக் கடலிலே சயனித்திருக்கிறவனைப் போலவும் பாய்மரத் தட்டிலே படுத்திருக்கிறவனைப் போலவும் இருப்பாய்”

என்பது மன்னன் சாலமோனின் அறிவுரையாகும்.

இங்கே

பெரிய கோப்பையைப் பிடித்திருந்த தளபதி அடிக்கடி அதனை நிரப்பிக் கொண்ட காரணத்தால் சற்று நிலை தடுமாறிக் காணப்பட்டான். மற்றவர்களும் வந்த வேலையை மறந்தவர்களாக - தம் சொந்த வேலையிலேயே முற்று முழுதாக ஈடுபட்டதால், மொத்தத்தில் எல்லாருமே சுய நினைவு இழந்த நிலையில் தான் இருந்தார்கள்.

இந்நிலையில், இரவின் தேவதையான நித்திரா தேவி அவர்களை மறந்துவிடவா போகிறாள்?

நள்ளிரவு

உள்ளிருந்து கதவு தள்ளப்படுவது போன்ற அரவம் கேட்டு தளபதி தனது உடைவாளை உருவியபடி தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டான். பகைவனான சிம்சோன் வெளியேறுவதற்காக வாசலண்டை வந்து கதவைத் திறக்க முயலுகிறான் என அவன் நினைத்தான்.

கதவு பலமாகத் தள்ளப்பட்டது. ஆனால் திறப்படவில்லை, அது இலகுவில் திறந்து கொள்ளாதபடி பெலிஸ்தியர் வெளிப்புறமாக இழுத்துப் பூட்டியிருந்ததோடு பெரும் பாரமான தடைகளையும் வாசலில் வைத்திருந்தமையே அதற்குக் காரணமாகும்.

சற்று நேர அமைதிக்குப் பின்னர்..... மதிலின் மேற்புறமாக ஏதோ அசைவது போன்று தோன்றவே தளபதி மதிலை நோக்கினான். அங்கே..... அடிமேல் அடிவைத்துப் பதுங்கிப் பதுங்கி மதிலின் மீது நகர்ந்தது ஒரு உருவம்.

சிம்சோன் மதிலின் மீது மறுபுறம் குதிக்கத் தயாராகிருன் என்று எண்ணிய தளபதி, தாவிப்பாய்ந்து அவனைப் பிடிக்க எத்தனித்தபோது தடுமாறி கீழே விழுந்து விட்டான்.

அதிர்ச்சியடைந்தவனாய் எழுந்த அவன் தான் மது மயக் கத்தினால் உறக்கம் கொண்டு விட்டதையும், கண்டது வெறும் கனவுதான் என்பதையும் அப்போதுதான் உணர்ந்தான்.

கதவை ஒரு தடவை தள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டான். என்றாலும் நித்திராதேவி மீண்டும் அவனைப் பலவந்தமாக தன் மடியில் அணைத்துக் கொண்டாள் அன்றிரவு.....

சிம்சோனுக்கு ஏனோ உறக்கமே வரவில்லை. அவனது உள் மனம் 'உடனடியாக அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்' எனக் கூறிக்கொண்டே யிருந்தபடியால் அடைக்கலம் கொடுத்தவளிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே இரவோடிருவாக அங்கிருந்து வெளியேறி விட்டான்.

பட்டணத்து வாசல் வரை அவன் வந்த போது கதவு வெளியிலே பூட்டப்பட்டிருப்பதை அறிந்தான். தனக்கு ஏதோ திங்கு நேரிடப் போகிறது என்பது அவனுக்குத் தெரிய வந்தது அது ஏதோ 'திட்டமிடப்பட்ட சதி' யென்பதை அவன் உணர்ந்து விட்டான்.

அமைதியாக அவ் வாசலை நிலையோடு கூடப் பெயர்த்தெடுத்து - அதைச் சுமந்தபடி எதிரே இருந்த மலையை அடைந்து அங்கே அவற்றை எறிந்துவிட்டு கால்போன வழியே நடந்தான்.

வாசலிலே அவனது வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த பெலிஸ்தியர் பொழுது விடிந்த பின்னரே சம்பவத்தை அறிந்தார்கள். அழுது என்ன பயன்?

அதிர்ச்சியும் நாணமும் அவர்களை மௌனிகளாக அழைத்துச் சென்றன.

இவ் வீரப் பிரதாபங்களினால் யாக்கோபினரின் நியாயாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட சிம்சோன் இருபது வருடங்களாக அவர்களைப் பெலிஸ்தியரின் கரங்களுக்கு நீங்கலாக்கிப் பாதுகாத்தான். என்றாலும் இந்தச் சிம்சோன் பெலிஸ்தியருக்குப் பெரும் 'சிம்மசொப்பன்' மாகவே இருந்தான். ஆதலால், பெலிஸ்தியரின் இதயமனைத்தும் அவனை ஏப்பமிடும் சந்தர்ப்பத் தினையே எதிர்பார்த்திருந்தன.

8 அநுபவம்

சிம்ம பலம் கொண்ட சிம்சோனை ஆயுத பலத்தினாலோ, அல்லது போரிலோ வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்த பெலிஸ்தியர் அவனைச் சூழ்ச்சியினாலும், தந்திரத்தாலும் வெல்ல முற்பட்டனர். எனவே, யௌவனம் மிக்க அவன் யுவதிகளுடன் கூடித் திரிவதை தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளச் சமயம் பார்த்திருந்தனர்.

மாரி காலத்தில் மட்டும் கரை புரண்டோடும் 'சோரேக்' என்றொரு ஆறு அப்பிரதேசத்தில் இருந்தது. தெள்ளிய நீர் கொண்ட அவ்வாற்றங் கரையினிலே 'தெலீலாள்' என்னும் பேருடைய வனப்பு மிகு வனிதை யொருத்தி வாழ்ந்து வந்தாள்.

அவளது லாவண்யம் இவனது யௌவனத்தை ஈர்த்தது. இளமை உணர்வுகளின் உத்வேகத்தால் உந்தப்பட்டு இருவரும் ஒருவராகவே வாழத் தொடங்கினார்கள். இதனால் சிம்சோன் அடிக்கடி அவ்வாற்றங்கரையைத் தேடி அவளின் இருப்பிடத்தை நாடினான்.

அவள் நெசவுத் தொழிலை தனது கைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தபடியினால், அவளது இல்லத்தில் நெசவு இராட்டினம் ஒன்று இருந்தமை இங்கு ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய தொன்றாகும்.

இளைஞனை ஒழித்துக்கட்டும் நோக்கில் இருந்த பெலிஸ்தியர் இப்பொழுது அந்த யுவதியை நாடினார்கள். பெலிஸ்தியரின் அதிபதிகளில் பேர்பெற்றவர்கள் பலர் தனதில்லம் நாடி வந்தமை அவருக்கும் பெருமையாகவே பட்டது. வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவளுக்கு ஆயிரத்தைநூற்று வெள்ளிக் காசு தருவதாகக் கூறியதோடு,

"எப்படியாவது நீ அவனை நயம்பண்ணி அவனுடைய மகா பராக்கிரமத்தின் இரகசியத்தை அறிந்து எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார்கள்.

வந்தவர்களின் தந்திரோபாயத்தை அவள் உணர்ந்தாள். அவன் மீது வைத்திருந்த அளவற்ற அன்பு காரணமாக அதிபதிகளின் இவ் வார்த்தைகள் அவளது செவிகளுக்கு நாராசம் போலாயின.

'அன்பு என்பது விலைக்கு வாங்கக்கூடிய ஒரு சரக்கல்ல; விற்பனை செய்யப்படும் பொருளும்ல்ல, உள்ளத்திலிருந்து தானாகவே தட்டுத் தடங்கலின்றி சுரந்து வரும் விலை மதிப்பற்ற ஓர் உன்னத உணர்வாகும்.'

அது மட்டுமல்ல;

'உண்மைக் காதல் உயர்ந்த உள்ளத்தைப் புனிதமாக்கும்; இதயத்தை விரிவு படுத்தும். அத்தோடு பகுத்தறியும் பான்மையும் அதற்குண்டு.'

இந்நிலையில் சிம்சோனின் இதயத்துள் உறைந்து விட்ட தெலீலானின் உள்ளம் வேறுபட்டு நின்றதில் வியப்பில்லை.

தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபட்ட கருத்தைப் பெலிஸ்தியர் கூறிய போது பெண்களின் பெருமை மிகு சொத்தென்றும், அதி உயர்ந்த, அணிகலனென்றும் கருதப்படும் 'காதல்' கூறுபடுவது போன்றதொரு தன்மையை அவள் உணர்ந்தாள்.

அவளது கரங்கள் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டன. இதயம் என்னென்னவோ பேசியது.

ஆயினும், ஆயிரக் கணக்கான வெள்ளிப் பணத்தை அவர்கள் அள்ளிக் காட்டிய போது அவளது விழிகள் விரிந்தன; அதரங்களும் அகன்று நின்றன. இதயமோ வெகு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. இதயத் துடிப்பினிடையே எண்ணங்கள் ஏராளம் உதித்தன. பணமும் பாசமும் போராடின; அன்பும் செல்வமும் போட்டியிட்டன. அவளுக்கு முன்னால் குவிந்த வெள்ளி நாணயங்கள் அவளது நாணயத்தை எடை போட்டன.

போட்டி முடிவுற்றது; போராட்டமும் நிறைவு பெற்றது. பணமல்ல; பாசமே தோல்வியடைந்தது. காதல் ஜெயிக்கவில்லை; காசுதான் ஜெயித்தது.

பாசத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுப் பணத்தின் மாயவலையிலே சிக்கிக் கொண்டாள் பாவை தெலீலாள்.

‘பண ஆசையே எல்லாத் தீமைக்கும் வேராய் இருக்கிறது’

என்கின்றார் புனித பவுல் அடிகளார்.

இறைவனின் இன்னருளினால், எதிர்பார்த்திராத பல உயர்வுகளைப் பெற்ற எத்தனையோ பேர் இன்றும் கூட உலகின் உல்லாச வாழ்வில் தம்மையே மறந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். நேசகரம் நீட்டி - ஆசையுடன் அருள் பாலிக்கும் அன்புக் கடவுளின் பாசத்தை மறந்தவர்களாய், மாயையான இந்த லௌகிக வாழ்வு தரும் அற்ப சொற்ப ஆசைகள் காரணமாக அந்த ஈசனையே வெறுத்து, வேதனைதரும் வாழ்வில் வெந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். களங்கமில்லா அன்பு காட்டும் கடவுளுக்கு முன் வஞ்சனையான வாழ்க்கை - வாழ்ந்து கொண்டல்ல - நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இவை - இன்றைய உலகிலே.

அன்றைய அரங்கிலோ

உண்மையான பாசத்தோடும் உறுதியான காதல் உணர்வோடும் சிம்சோன் தெலீலாளைச் சந்திக்க வந்தான். வாசற்படியிலே நின்று தட்டினான். உள்ளேயிருந்து ஓடோடி வந்தவள் - வந்ததுமே அவனை ஆரத் தழுவினாள்; அணைத்து முத்தமிட்டாள். புற விழிகளிலே வழிந்தோடும் பொய்யான அன்புடன் அவனை வரவேற்றாள். அவளது அகக் கண்களோ, அவளை எதிர்நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் ஆயிரமாயிரம் வெள்ளிப் பணங்களைக் கணக்கிட்டபடியிருந்தன. எதற்குமே வளைந்து கொடுக்கும் எலும்பில்லா நாவு ஏதேதோ சொன்னது. எல்லாமே பசப்பு வார்த்தைகள்.

கதவைத் தாளிட்டு - காதலனை அணைத்தபடியே கட்டிலிற் சாய்ந்தவள் அவனது மடி மீது புரண்டவாறு பொய்க் கோபம் காட்டினாள். வெள்ளிப்பணம் தனது விளையாட்டை ஆரம்பித்தது. சினுங்கினாள் அவள்; சிற்றிடையைத் தாங்கினாள் அவன். அமுதாள் அவள்; அரவணைத்தான் அவன். மயங்கினாள் அவள்; மடிமீது கிடத்தி விசிறினாள் அவன். பெருமூச்சு விட்டாள் அவள்; பேசி மகிழ்வித்தான் அவன்.

அவனை வெல்ல வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கிலேயே அவள் இருந்த காரணத்தினால் வழமைக்கு மாறாகவே அவளது நடத்தைகள் இருந்தன; அவளது இதயத்தில் சங்கடம் ஏதோ இருப்பதாக அவன் எண்ணினானே தவிர, அது வெறும் நடிப்பென்றே, தனக்கு மாறான சதியென்றே நினைக்கவேயில்லை.

‘காலம் போன் போன்றது; சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட்டால் கைப் பொருளைக் கைவிட்டதற்குச் சரி’ என்பார்கள். போன பொழுது போனதுதான்; வரும் பொழுதை வந்த பின்னர்தான் நுகரமுடியும் எனவே, அந்தந்த வேளைகளில் அனுபவிக்க வேண்டியவற்றை அனுபவிப்பதில் அவ்வப்போதே அக்கறை காட்டவேண்டும்’ என்பதிலே சிம்சோன் உறுதியாக இருந்தான். பலவித பாச உணர்வுகளோடு அவளை இறுக்கக் கட்டித் தழுவ ஆரம்பித்தான்.

இதழ்கள் சங்கமமாகும் வேளை.

இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் என்பதை உணர்ந்த தெல்லாள் தன்னோடு இணைந்திருக்கும் அவனது தோள்களைத் தழுவியபடி கன்னல் மொழிகளால் தன் எண்ணங்களைத் தந்திரமாக வெளியிட்டாள்.

“என்மீது உண்மையான அன்பு உங்களுக்கு இருக்குமானால், நான் கேட்பதை மறுக்காமல் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். சரியா?”

“என்னையே உனக்குக் கொடுத்து விட்ட நான் இனி எதை உனக்கு மறுக்கப் போகிறேன்?”

என்றவன், அப்பிறை நுதலில் தன் அதரங்களைப் பதித்து விட்டு நிமிர்ந்தான்.

“உங்களை வெல்ல எவராலும் முடியாது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, நான் எவ்வளவு பெருமையடைகிறேன் தெரியுமா? ஆனால்.....உங்களுக்கு இவ்வளவு பலம் எப்படி உண்டானது? என்பதை என்னிடம் இதுவரை சொல்ல வேயில்லையே?”

என்றவள், வாக்கியத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பதற்குப் பதிலாக வாயிலே முத்தமொன்றினைப் பதித்தாள்.

இதழ்களின் சேர்க்கையால் இதமடைந்த சிம்சோன்,

“இதுதான் உனது சந்தேகம்? இப்பொழுதே அதைத் தீர்த்து விடுகிறேன்.”

என்று சொல்லியவாறே அவளது பிடியினின்றும் விடுபட்டு சுவர்ப்புறமாய்த் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

“சொல்லுங்களேன்.....”

மீண்டும் அஞ்சுகத்தின் கெஞ்ச குரல்.

சுவரில் விரல்களினால் கீறிக் கொண்டே பேசினான் அவன்.

“பச்சையான அகணி நாரினால் இழைக்கப்பட்ட ஏழு கயிறு களைக் கொண்டு என்னைப் பந்தனம் செய்து விட்டால் என் பலம் எல்லாமே போய் விடும். அப்புறம்...”

“அப்புறம் என்ன?.....” அவசரமாகக் கேட்டான் அவன்.

.....நான் ஒரு சாதாரண மனுஷனாகி விடுவேன். இதில் பெரிதாக வேறொன்று மில்லை.”

என்று சொல்லியவாறே, அவனை அள்ளி யெடுத்து அணைத்து லீலைகள் புரிந்தவன் அரை மணி நேரத்துள் அயர்ந்து உறங்கி விட்டான்.

திட்டமிட்டிருந்தபடியே பெலிஸ்தியரில் சிலர் அங்கு வந்தார்கள். காதோடு காதாக அவன் கதையைக் கூறிய போது,

அகணி நார்க் கயிறுகள் ஏழு வரவழைக்கப்பட்டு- சிம்சோன் கட்டிலுடன் பிணைக்கப்பட்டான். வந்திருந்த பெலிஸ்தியரோ வென்றால், திரை மறைவில் இடப்பட்ட தமது திட்டம் வெகு விரைவில் நிறைவேறி விட்ட பெருமையில் அறைக்குள்ளே பதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

கைக்கெட்டி விட்ட பழம் வாய்க்குள் வந்து விழுவதற்கு வினாடிகள் சிலவே இருந்தபடியால் பெலிஸ்திய அதிபதிகளின் இதயங்கள் இன்ப கீதம் இசைத்தபடி இருந்தன. அறைக்குள் பதுங்கி யிருந்தவர்களோ, வினாடிக்கு வினாடி தெலீலானின் சமிக்ஞையை எதிர்பார்த்தபடி மறைந்திருந்தார்கள்.

சிம்சோன் இன்று கைதியாகி விட்டால்...

பெலிஸ்தியர் காட்டிய வெள்ளி நாணயக் குவியலெல்லாம் அவன் கரத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து விடும். அந்த நல்ல நேரமும் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த ஏந்திழையின் எழிலில் தன்னைப் பறிகொடுத்திருந்த சிம்சோனோ, நிம்மதியான உறக்கத்தில் அமைதியாக ஓய் வெடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லாம் தயார் வெண்ணெய் திரண்டாயிற்று. வழியவும் போகின்றது. அள்ளியெடுக்க வேண்டிய அந்த வேளையும் வந்தாயிற்று.

ஒன்று...இரண்டு...மூன்று...

தெல்லாள் உரத்து சத்தமிட்டாள்.

“சிம்சோனே! இதோ, பெலிஸ்தியர் வந்து விட்டார்கள்”
அடுத்த நொடி...?

அதிர்வடைந்த சிம்சோன் அவசரமாய் எழுந்திருந்தான். அவனைப் பிணைத்து நின்ற அகணி நாய்க் கயிறுகள் அனைத்தும் சணலைப் போல ‘சட்’டென அறுந்து விட்டன.

ஏளனமாகச் சிரித்தான் சிம்சோன்.

“என்ன! ஒத்திகை பார்த்தாயோ...?”

என்று கூறியவன் அவளது அடுத்த வார்த்தைக்குக் கூட காத்திராமல் விசனத்தோடு அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

கைக் கெட்டியது வாய்க் கெட்டவில்லையே என்ற கவலை ஒருபுறம் - தெல்லாள் நம்மை ஏமாற்றி விட்டாளோ என்ற சந்தேகம் மறுபுறம் - பெலிஸ்தியருக்கு பெரும் ஆத்திரத்தை யூட்டின.

அறையை விட்டு அவர்கள் வெளியே வந்த போது வாசற்படியில் நின்றபடியே சிம்சோன் சென்ற வழி நோக்கி யிருந்த தெல்லாளைக் கண்டார்கள். அவளைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாகவே இருந்தது.

‘கேவலம், இந்த வெள்ளிப் பணத்திற்காக என் இதயங் கவர்ந்தவனை நான் இழந்து விட்டேனே’ என அவள் வேதனைப் பட்டாளோ அல்லது ‘எப்படியும் இங்கு வந்துதானே ஆக வேண்டும்; அப்பொழுது கவனித்துக் கொள்கிறேன்’ என கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாளோ தெரியவில்லை.

அதட்டலைக் கேட்டுத் திரும்பினாள். பின்புறமாக நின்றிருந்த பெலிஸ்தியர் ஆத்திரம் மிக்கவர்களாய் வார்த்தைகளைக் கொட்டினார்கள். வாயில் வந்தபடி திட்டினார்கள். திட்டமிட்டுத் தம்மை ஏமாற்றி விட்டதாகக் கூறினார்கள்.

அவள் பதிலே பேசவில்லை.

எப்படியும் அவளைப் பிடித்துக் கொடுக்கா விட்டால் அவளது உயிருக்கே ஆபத்து வரலாம் என அச்சுறுத்தி, கோபத்தோடு வெளியேறினார்கள்.

நாட்கள் பல நகர்ந்தன.

ஆற்றங் கரையில் அமர்ந்த வண்ணமாக மணலைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள் 'தெல்லாள்' அவளது மேனியைச் செல்லமாய்த் தழுவித் தென்றல், கள்ளமாய் அவளது மேலாடையைக் கழற்றி மெல்லவாய் மணற் பரப்பில் விரித்துவிட்டுத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அதை எடுக்கப்போகும் அவளது சுரத்தைப் பின்புறமாக யாரோ பற்றினார்கள். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய தெல்லாள் சிலை போல் நின்றிருந்த சிம்சோனைக் கண்டதும், அவளது கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள். விம்மி விம்மி அழுதாள். அந்த வேளை யிலும் கூட அவளது அங்கக் குலுங்கல்களில் ஏற்பட்ட லாவண்யத்தில் அவன் தன்னையே மறந்தான்.

வாடி வதங்கிய வஞ்சிக்கொடியை வாரியெடுத்தான்.

கொடி கொழுவினே துவண்டது; கொழு அதைக் கொண்டு நடந்தது. அறைக்குள்

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?

அவர்கள் பேசிக் கொள்ளவேயில்லை, அன்றைய ஊடலின் பின்னர் ஏற்பட்ட இந்தச் சந்திப்பில் எந்தவித வார்த்தைகளும் வெளி வரவில்லை. நேத்திரங்கள் மாத்திரம் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டன. சுமார் பத்துப் பதினைந்து நாழிகை வரை அங்கு சத்தமே இருக்கவில்லை.

“என் மீது ஏற்பட்ட கோபம் போய்விட்டதா?”

அமைதிக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டாள் அவள்.

‘ஆம்’ என்ற அவளது பதில், தனியொரு வார்த்தை யாக அல்ல; பல முத்தங்களாக வெளிவந்தது.

அவனிட்ட ஒவ்வொரு முத்தத்தின் போதும் பெலிஸ்தர் காட்டிய ஓராயிரம் வெள்ளி அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்றதோர் ஒலி அவளது செவிகளில் ரீங்காரமிட்டது.

சிம்சோனின் சிற்றின்ப செயற்பாடுகள் எவ்வளவுதான் அங்கு அரங்கேறிய போதும் அவனைப் பெலிஸ்தியரின் கைது யாக்க வேண்டும்; அவ்வெள்ளிப் பணங்களை தனதுடைமையாக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கே அவள் இப்பொழுது வந்திருந்தாள்.

“உண்மையாகவே நீங்கள் என்னை நேசிக்கவில்லை; எல்லாமே வெறும் நடிப்பு என்பதை நான் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன்” என்றவன், பொய்க் கோபம் காட்டியவாறு அவனது பிடிகளினின்றும் விலகிவிட விரும்புவனைப் போல் நடித்தான்.

அவனோ, அதை விரும்பாதவனாக “விளையாட்டாக நான் சொன்னவற்றை நீ விபரீதமாகக் கொள்ளலாமா.” என்றவாறு தனது பிடிகளை இறுக்கினான்.

“அப்படியானால், இப்பொழுதாவது உண்மையைச் சொல்லலாம் தானே” வார்த்தைகளை உதிர்த்தவாறே அவனது தோள்களை வருடினான். இதமாகத்தான் இருந்தது அவனுக்கு

“சொல்லுங்களேன்.....”

“சொல்கிறேன்; வேண்டுமானால் இன்றைக்கே நீ பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம். எதற்குமே பாவிக்கப்படாத புத்தம் புதுக் கயிறுகளால் என்னைக் கட்டிவிடு. எனது பலமெல்லாம் பறந்து விடுகிறதோ இல்லையோ பார்” என்றவன் தனது குவிந்த அதரங்களை அவளது மலர்ந்த கண்களில் மாறி மாறிப் பதித்தான்.

சிம்சோனின் வார்த்தைகளை, முற்று முழுதாக நம்பிவிட்ட தெலீலாள், அவளை ஆரத் தழுவினாள்; அதிக நேரம் உபசரித்தாள். நீண்ட நேர இன்ப நுகர்வுகளால் அவளை மயங்க வைத்தாள். அயர்ந்து உறங்கி விட்டான் சிம்சோன். பின்புறக் கதவால் பறந்தது செய்தி. சில நிமிடங்களுக்குள்....

புத்தம் புதிய கயிறுகளோடு பெலிஸ்தியர் பலர் அங்கு வந்து விட்டார்கள். அயர்ந்திருந்த சிம்சோன் படுத்திருந்த கட்டிலுடன் பிணைக்கப்பட்டான். பெலிஸ்தியர் அறைக்குள் மறைந்திருந்தார்கள். தெலீலாள் சிம்சோனை அவசரமாக எழுப்பினாள்.

சிம்சோனே, பெலிஸ்தியர் வந்துவிட்டார்களே”

தெலீலாளின் குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்ற சிம்சோன், கட்டப்பட்டிருந்த கயிறுகளை சிறு நூலைப் போல் அறுத் தெறிந்துவிட்டு குதித்தெழுந்தான்.

அசட்டுச் சிரிப்பொன்றினால் அச்சம்பவத்தை அலட்சியப் படுத்தி விட்டு அங்கிருந்து அவன் அகன்ற பின்னர் அறைக்குள் மறைந்திருந்த பெலிஸ்தியர் ஒவ்வொருவராக வெவ்வேறு நேரங்களில் வெளியே வந்தனர்.

அவளது இக்கட்டான நிலை அவர்களுக்கு விளங்காமலில்லை. என்றாலும், அவள் ஒருத்தியினால் மட்டுமே அவனைக் கைதியாக்க முடியும் என்பதை அழுத்தமாகக் கூறிச் சென்றனர் அப் பெலிஸ்தியர்.

அற்பகால இன்பத்தை அளிக்கும் அவர்களது பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டதால் பெரும் தரும சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டதற்காக தன்னையே அவள் நொந்து கொண்டாள்.

எதையோ நம்பி எதையோ பறிகொடுத்து விட்டது போன்ற வேதனை அவளை வாட்டி யெடுத்தது.

அவளும் ஒரு பெண்தானே. ஆனாலும் அனை கடந்து விட்ட பின்னர் அவளால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

9 அநுகூலம்

அன்று.....

பால் பொழியும் அந்த நீள் நிலவு அண்ட வெளியில் நீல நிறத்துக்குப் பொன் வண்ணம் பூசிக் கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே சுண் சிமிட்டி நின்ற விண் மீன்களும் தண்ணிலவின் பொன்னொளிக்குத் தமது ஒத்துழைப்பையும் நல்கி நின்றன.

நிச்சயம் இன்று அவன் இங்கு வருவான் என்றுணர்ந்த பெலிஸ்தியப் பெருமக்கள் பலர் நேரகாலத்தோடு அங்கு வந்து, அந்த 'சோரேக்' ஆற்றண்டையில் நிறைந்திருந்த பற்றைக்குள் மறைந்திருந்தனர்.

தலையணையை அணைத்தபடியே படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தவள் பலகணியைத் திறந்து வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள். எப்படியாவது இன்று அவன் வர வேண்டிய நாள் என்பது தெல்லாளுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்.

தூரத்திலே அவனது வருகையைக் கண்டதுமே இன்ப உணர்வுகளினால் உந்தப்பட்டு இருக்கையை விட்டெழுந்தாள். அவனுக்காகத் தயாரித்து வைத்திருந்த சிற்றுண்டியையும், பிரத்தியேக பானத்தையும் எடுத்து அவசர அவசரமாக அறைக்குள்ளே கொண்டு வைத்தாள்.

இதற்குள் அவன் வாசலுக்கு வந்து விட்டான். ஓடிப்போய் அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டாள்.

“காதலில் கசப்பும் தேனும் கலந்தே இருக்கின்றன. அதைப் பூ மெத்தை யென்று இலேசாகச் சொல்லிவிட முடியாது ஏனெனில், கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த பெரும் பள்ளத்தாக்காகவும் சில சமயங்களில் அது விஸ்வ ரூபம் எடுத்து விடுவதுண்டு.

இளைஞன் சிம்சோனுக்கு இப்பொழுது இவையெல்லாம் அனுபவத்தில் வந்து விட்டன.

கண்களில் நீர் மல்க, கட்டியணைத்து நின்றவளைக் கரம் பிடித்தபடியே அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே.....

அவனுக்காகக் காத்திருந்த சிற்றுண்டியும் பானமும் அவனை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கின. ‘இன்று எனது வரவை எவ்வளவாய் எதிர் பார்த்திருக்கின்றாள்.....?’ என்று யோசித்தவன், அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ‘அதிரசம்’ ஒன்றினை அவளது வாயில் கொடுத்தவாறே தனது தோளில் சாய்த்துக் கொண்டான். இருவரும் மாறி மாறி ஒருவருக்கொருவர் ஊட்டி மகிழ்ந்தனர்.

இறுதியில்.....

அவன் அந்தப் பானத்தை அருந்தியபோது.....
என்றுமே உணர்ந்திராத ஒரு புதுவித உற்சாகம் அவனது உடலுள் நுழைவதைப் போன்றதொரு நிலையை உணர்ந்தான். அவளை அணைத்தான். தன்னோடு பிணைத்தான்.

அவனை மடக்குவதற்கென்றே தயாரிக்கப்பட்டிருந்த அவ் விசேட பானம் விறுவிறுப்பாகச் செயற்படுவதை அவளால்

ஊக்கிக்கு முடிந்தது. எனவே, அவனது ஆட்டத்திற்குத் தான் அடிபணிவதற்கு முன்னர், தனது திட்டத்திற்கு அவனைப் பணியவைக்க எண்ணினான்.

அவளது இன்றைய நடப்பில் வேறொரு திருப்பம். பேசப்பட்ட வசனங்கள் கூட புதிய பாணியிலேயே அமைந்திருந்தன அவனது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கன்னங்களைச் சிவக்கவைத்தாள்.

குடலை நனைத்திருந்த பானமும், உடலை அணைத்திருந்த அவளது லாவண்யமும் சிம்சோனை ஒரு புதிய உலகத்திற்கே கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தன.

“இன்று உங்களுடைய பலத்தைக் கண்டு இந்த நாடே அதிர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. பெலிஸ்தியருக்கு நீங்களென்றால் பெரும் சிம்ம சொப்பனமாகப் படுகிறது. இதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கிறது தெரியுமா? உங்கள் மீது என் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் இல்லை யென்றால் எனக்கு வாழ்வே இல்லை. அதற்காக என்றுமே உங்கள் பலம் இருக்க வேண்டுமென ஆசைப்படுகிறேன். ஆனபடியால்தான் மேன்மேலும் நான் உங்களைக் கேட்பதும், சோதித்துப் பார்ப்பதும், இந்த பலம் என்றும் நிலைக்குமா? அல்லது இடையில் மாறிவிடுமா?” இப்படித் தந்திரமாய்க் கேட்டாள் அவள். நினைத்திராப் பிரகாரம் இருந்த வேண்டியேற்பட்ட அப்பானத்தினால் நிலைதடுமாறியிருந்த சிம்சோன் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த நெசவு நூல் இராட்டினத்தைச் சுட்டிக் காட்டி,

“இதோ பார்! என் பிறப்பு முதல் வெட்டப்படாமல் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும் சிகையின் ஏழு ஜடைகளையும் இந்த இராட்டினத்தின் ‘பா’ வோடு இறுக்கிப் பிணைத்து விட்டால் அனைவரும் அஞ்சுத்தக்க எனது சிம்ம பலத்தை அரை நொடியில் நான் இழந்து விடுவேன்.....”

நாத்தடுமாற - மதி மயங்கிய நிலையில் பேசியவனின் வார்த்தைகளைப் பெரும்படியாக நம்பினான் அப் பேதை.

“சாராயத்தைக் கொடுத்துப் பூராயத்தைக்கேள்” என் பார்கள். உண்மையை யெல்லாம் ஒளிவு மறைவு இன்றி மதி மயங்கியவன் கூறிவிடுவான் என்பதனாலேயே இம்மொழி வழக்கில் வந்தது.

“உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா?” அவள் கேட்டாள்.

“இனியும் சந்தேகமா.....?” விழிகளை அகலமாக்கி வியப்புடன் பார்த்தான் அவளை.

“இல்லை.....” என்றவள் தனது இறுக்கமான அணைப்பினால் அவனுக்கு இதழுட்டினாள்.

இருப்புக் கொள்ளவில்லை சிம்சோனுக்கு பள்ளியறைக்குள் செல்ல விழைந்தான். ஆனால், பாசாங்குக் காரியான தெலீலாள் அவனை அந்த இராட்டினத் தருகிலேயே இருத்தி விட்டாள்.

வாசற் கதவு சாத்தப்பட்டது.

எங்கிருந்தோ வந்த இளந் தென்றல் திறந்து கிடந்த சாளரத்தையும் சாத்தி விட்டுச் சென்றமை அவ் விளகங்களுக்கு- குறிப்பாக தெலீலாளுக்கு - வெகு சாதகமாகவே அமைந்து விட்டது.

உச்சஸ்தாயில் பிரவாகித்துக் கொண்டிருந்த உணர்வுகள் ஓய்ந்து ஓய்ந்தவாறான நித்திரை வரத்தொடங்கிய வேளையிலே,

மகா தந்திரசாலியான தெலீலாள், தனது திட்டத்தில் வெற்றி காணும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். அவனது ஏழு ஜடைகளும் அந்த நெசவு நூல் 'பா' வோடே இணைத்துப் பின்னப்பட்டன. அவை கழன்று விடாமல் இருப்பதற்காக உறுதியான ஆணிகளும் இறுக்கமாக அடிக்கப்பட்டு கொழுவப்பட்டன.

எல்லாமே நல்லபடியாக நடந்தேறிவிட்டன. முடிவுதான் எப்படியாகுமோ? என்ற கேள்விக் குறியுடனேயே இம்முறை அவள் கூவினாள். - “சிம்சோனே,! சிம்சோனே,! பெலிஸ்தியர் வந்து விட்டார்களே!”

பதை பதைத்து எழுந்த சிம்சோன், நெசவு நூல் பா, அடிக்கப் பட்டிருந்த ஆணிகள் அனைத்துமே பிடுங்கப்பட்டு தன் ஜடைகளோடு வர - அவற்றைக் கழற்றி யெறிந்து விட்டு வழமைபோலவே அவனைத் தலை குனிய வைத்தான்.

அதற்கு மேலும் அங்கிருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதை உணர்ந்த பெலிஸ்தியர் பற்றைகளைக் கூடாக இருந்த ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக தட்டுத் தடுமாறிக் தமதிரும்பிடம் திரும்பினார்கள்.

அன்று தொடக்கம் அவளோடு மிகக்கவனமாகவே பழகி வந்தான்.

அவன் இல்லத்தில் இல்லாத வேளைகளில் பெலிஸ்தியர் அவனைச் சந்தித்து தைரிய மூட்டி வந்த காரணத்தினால் அடுத்த முறை எப்படியும் அவனிடம் உண்மையை வருவிப்பது என உறுதி பூண்டான்.

நாட்கள் பல கழிந்தன. சிம்சோனின் வாழ்வின் அபர பக்கம் ஆரம்பித்து விட்டது போலும்.

திடீரென அவனை வெகு அதிகமாக நேசிக்கத் தொடங்கினான் எந்நேரமும் அவள் தன்னருகே இருக்க வேண்டுமென விரும்பினான். அவளது லாவண்யத்தை விட்டு அணுவளவும் விலக அவனது இதயம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

‘தேனைக் கண்டுபிடித்தாயானால் மட்டாய்ச் சாப்பிடு; மித மிஞ்சிச் சாப்பிட்டால் வாந்தி பண்ணுவாய்’ - என்பது வேந்தன் சாலமோன் தந்த நீதிமொழிகளுள் ஒன்றாகும்.

எரியும் விளக்கானது அணையப் போகுமுன் கொழுந்து விட்டு எரியுமாம்.

சிம்சோன் ஆவலோடு தன்னை நெருங்கிய போதெல்லாம் பெருங் கூவலோடு அவள் ஒதுங்கினாள்.

“உங்கள் உள்ளத்தில் கொஞ்சங் கூட இடமில்லை எனக்கு. எல்லாமே வெளி வேஷம்தான். இல்லாவிட்டால் மூன்று தடவைகள் என்னை ஏமாற்றுவீர்களா? உண்மை அன்பிருந்தால் மற்றவர் முன்னிலையில் என்னை ஏளனம் பண்ணுவீர்களா?”

அடிக்கடி இவ்வாறான வார்த்தைகளால் அவள் பேசிய போது அவனது இதயம் மென்மையான உண்மையான அன்புக்காக அழுதது.

‘அன்பு அயோக்கிய மானதைச் செய்யாது. தீங்கு நினையாது. சகலத்தையும் தாங்கும். சகலத்தையும் நம்பும். சகலத்தையும் சகிக்கும்’ என எழுதிய புனித பவுல் அடிகளார், ‘மக்களின் மொழிகளையும், தேவர்களின் மொழிகளையும் ஒருவன் அறிந்திருந்தாலும் கூட அன்பு அவனுக்கு இல்லையென்றால், சத்தமிடுகிற வெண்கலம் போலவும், ஓசையிடுகிற கைத்தாளம் போலவுமே அவன் இருப்பான்’

என்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

வாலிபனான சிம்சோன் வன் சொற்களை விரும்பாதவன் இன் சொற்களையும் மென் மொழிகளையுமே ஜீரணித்துப் பழகியவன். தன் உள்ளத்தில் பிரவாகிக்கும் அன்புக்குத் தனது இல்லத்தில் இடமில்லாமற் போவதை அவன் ஒரு கணம் ஊடுருவி நோக்கிய போது, எதிரில் எல்லாமே இருளாகத் தோற்றின.

அன்று ...

நித்திரை விட்டெழும்பியது தொடக்கம் இழவு வீடு போல் காட்சியளித்தது அந்த இல்லம் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக அவன் இருந்தான். அவனும், எப்படியோ நடந்து - ஏதேதோ பேசி சமாளித்துப் பார்த்தான். எல்லாமே தோல்வியில்தான் முடிந்தது.

அந்தி சாயும் வேளை.

இதய நோயுடன் வயிற்றுப் பசியும் இணைந்து அவனை வாட்டி வதைத்தன. தன் உயிர் பிரிவதைப் போன்ற உணர்வினால் உந்தப்பட்டுக் கவலையடைந்தான்.

இறுதியாக.....

‘வருவது வரட்டும்; ஆவது ஆகட்டும்; என் இதயத்திற்குத் தேவையானது மாசற்ற அன்பும் - மாறா அமைதியுமே’

என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டான்.

அருகில் சென்று அவனை அணைத்தான். ஆடைகளைச் சரி செய்தான். கண்ணீரைத் துடைத்தான். கலைந்திருந்த கூந்தலை நிலை மாறச் செய்தான். மென்று விழுங்கி - மெல்லப் பேசினான். தனது வரலாறு அனைத்தையுமே முற்று முழுதாக அவனிடம் கூறினான். முடிவில், எல்லாவற்றுக்குமே சிகரம் வைத்தாற் போன்று அவளது இரு கரங்களையும் தன் மார்பில் படும்படி வைத்து தனது கரங்களை அவளது தோள்களில் இட்டு,

“என் மீது நீ கொண்டிருக்கும் அன்பின் மீது ஆணை. பிறப்பு முதல் சவரகன் கத்தியைச் சந்திக்காமலே வளர்க்கப் பட்டிருக்கும் எனது சிகை - என்று வெட்டப்படுமோ அந்த கணமே என் பலமெல்லாம் பறிபோய் விடும். இது சத்தியம்”

என்று கூறி முடித்த போது அவனது நேத்திரங்கள் நீர்த் திவலைகளைச் சிந்தின. சொல்லொணா மன வேதனையோடு அறைக்குள் சென்று படுக்கையில் வீழ்ந்தான்.

நாட்கள் பலவாசு நல்ல உணவு - உறக்கமின்றி கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருந்த தெலீலாள், சீவி முடித்தாள்; சிங்காரித் தாள். பெலிஸ்தியருக்குத் தூதனுப்பினாள்.

“உண்மை கிடைத்து விட்டது; உடனே வாருங்கள்.”

செய்தியைக்கேட்ட அடுத்த நிமிடம் அநேக பெலிஸ்தியரும், அவர்தம் பிரபுக்களும் அங்கு வந்து விட்டார்கள். அவர்களது கரங்களிலே இருந்த பணப்பைகள் குலுங்கும் போது ஏற்படுத்திய ஒலி ‘வெற்றி முரசாக’ தெலீலாளின் செவிகளில் அரங்கேறியது. வந்தவர்கள் அனைவரும் அறைகளுக்குள் சென்று மறைந்து கொண்டார்கள்.

இதற்கிடையில் தனது மாய வார்த்தைகளினாலும், மதுர கீதங்களினாலும் சிம்சோனை வசப்படுத்திய தெலீலாள் தனது மடியிலேயே அவனைத் துயில் கொள்ளச் செய்திருந்தாள்.

வந்திருந்த ஒருவனைச் சைகையினால் அழைத்துச் செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாம் இரகசியமாகக் கூறினாள்.

திட்டமிடப்பட்டபடி, வேலைகள் தீவிரமாக நடைபெற்றன. வந்திருந்த ஒருவனால் சிம்சோனின் சிகையனைத்தும் கத்திரிக்கப் பட்டன.

கடமைகள் முடியும் வரை அமைதியாக அறைக்குள் பதுங்கியிருந்த பெலிஸ்தியர் அனைவரும் ‘உஷார் நிலை’யில் வைக்கப்பட்டனர்.

எல்லாமே நடந்து முடிந்தாயிற்று. சிம்சோனை எழுப்ப வேண்டிய தொன்று மட்டுமே பாக்கி.

அடுத்த நொடி..... என்னநடக்குமோ? என எல்லாரும் எதிர் பார்த்திருந்த பயங்கரமான ஒரு சூழ்நிலை அது.

தெலீலாள் ஒருகணம் நடக்கப் போவதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தாள்.

‘ஒரு வேளை இம்முறையும் சிம்சோன் சொன்னது பொய்யாக இருந்தால்.....?’ ‘மடிமீது இருக்கும் அவன் எழுந்ததுமே எனது கழுத்தை இறுக்கி என்னைக் கொன்று.....’ நினைக்கவே நடுக்கமாக இருந்தது அவளுக்கு. என்றாலும், பெலிஸ்திய வீரர் இருக்கிறார்களே என்ற தைரியம் அவளைத் திடப்படுத்தியது.

தெலீலாளின் குரலுக்கு அதிபதிகள் காத்திருந்தார்கள்.

சிம்சோன் எழும்பும் நேரத்தைப் பதுங்கியிருந்தவர்கள் பார்த்திருந்தார்கள்.

திடீரென தெலீலாளின் குரல்...

‘‘சிம்சோனே! பெலிஸ்தியர் வந்து விட்டார்கள்!’’

சிம்சோன் வழமை போலவே துள்ளி எழுந்தான்

அந்தோ! பரிதாபம்.

உண்மையாகவே அவனது பலமெல்லாம் பறிபோய் விட்டிருந்தது. அவனால் எதுவுமே செய்து கொள்ள முடியவில்லை. பதுங்கியிருந்தவர்கள் பாய்ந்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

அறைக்குள் நுழைந்த அதிபதிகள் சிம்சோனின் ஜீவனுக்கிடாகத் தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த வெள்ளிப் பணங்களை அள்ளி அங்கிருந்த மேசையொன்றிலே குவித்தார்கள்.

சிம்சோன் தெலீலாளை விழுங்கி விடுபவனைப் போலப் பார்த்தான்.

அவளது விழிகளோ, அப்பார்வையை எதிர்க்கச் சக்தியற்று நிலம் நோக்கிய போது அங்கு சிதறிய வெள்ளிப்பணங்களின் ஒலி அவளை எள்ளி நகையாடுவது போல இருந்தது.

இதற்கிடையில்,

ஆண்டு பலவாக அதி பராக்கிரமத்துடன் செயற்பட்ட சிம்சோனின் கரங்கள் - செயலிழந்து நின்ற காரணத்தினால் - வெண்கல விலங்குகளினால் பிணைக்கப்பட்டு விட்டன.

‘சௌந்தர்யம் வஞ்சனையுள்ளது; அழகும் வீண்’ என்பதை அவன் அப்பொழுதுதான் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

சென்று போன செயற்பாடுகள் பற்றிய சிந்தனைகளினின்றும் விடுபட்ட சிம்சோன், இன்று தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள இழிநிலையை எண்ணிப்பார்க்கிறான்.

தனது வாழ்வு இவ்வளவு சீக்கிரமாய் முடிந்து விடும் என அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவே இல்லை. தனக்குக் கிடைத்த பாலிய பருவத்தை பகடைக் காயாக்கி உருட்டி விளையாடியதில் தனக்கு ஏற்பட்ட மாபெரும் தோல்வியை மனத்துள் எண்ணி வருந்தினான். வாலிபத்தின் வனப்பை வனிதையர்களுடன் நர்த்தனம் புரிய விட்டதனால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை எண்ணி அவனது இதயம் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது.

இருந்தும் என்ன பயன்? கடந்தவை முடிந்தவைதான். முன்னெச்சரிக்கையாக இருந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் வருமா?

“கடவுளே!.....”

இடிபோல் அவன் இட்ட அம் முழக்கம் அம்மண்டபத்தையே அதிர வைக்கின்றது. அமைதியாக இருந்த அனைவரது இதயங்களும் எதிர்பாராத இந்த ஓசையால் இடி விழுந்த நிலையெய்தி நிற்கின்றன. அதிபதிகள், பிரபுக்கள் எல்லாருமே அதிர்ச்சியடைகின்றனர்.

அவனது முழக்கம் தொடர்கிறது.

“.....பிடுங்கப்பட்டு விட்ட எனது இரு கண்களுக்கும் ஈடாக இன்னும் ஒரே ஒரு தடவை இவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டுமே.....”

அந்த இறுதி ஆசையை அறிந்த எல்லோருமே அவனை ஏளனம் செய்கின்றனர். கைகொட்டி ஆரவாரிக்கின்றனர்.

“இன்னமும் திமிர் அடங்கவில்லை இவனுக்கு”

என்று ஆத்திரத்தோடு கூறிய பெலிஸ்திய வீரனொருவன் ஓங்கி அவனது கன்னத்தில் அறைந்து விடுகின்றான்.

எதிர்பாராத இச் சம்பவத்தால் ஆவேசமடைகின்றான் சிம்சோன். அவனது உடலிலே ஏற்பட்ட கொதிப்பு அவனைப் பிணைத்து நின்ற அவ் வெண்கலச் சங்கிலிகளிலே பிரதி பலிக்கின்றன. குலுங்கி அசையும் அச் சங்கிலிகளின் ஒலி குழமியிருந்த உள்ளங்களை அச்சுறுத்துகின்றன.

மீண்டும், அலறுகின்றான்.

“இறைவா! இறுதி முறையாகக் கேட்கிறேன். என் இளவயதின் மீறுதல்களை யெல்லாம் மன்னித்து- என் விழிகளைப் பிடுங்கி, கரங்களைக் கட்டி வேடிக்கை பார்க்கும் இக் கொடியவர்களைப் பழிவாங்க எனக்கு இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் தர மாட்டாயோ! இறைவா!!!

அவனது மரண ஓலத்தை அலட்சியப்படுத்திய மக்கள் வெள்ளம் அம்மண்டபம் அதிர அவனைக் கிண்டல் செய்கின்றது.

பல நாட்களுக்கு முன்னர் கத்தரிக்கப்பட்டிருந்த சிகை இப்பொழுது ஓரளவு வளர்ந்து விட்ட காரணத்தால் இழந்த பலத்தில் சிறிதளவையேனும் சிம்சோன் பெற்றிருப்பான் என்பதை அவர்கள் சிந்திக்கத் தவறிவிட்டார்கள்.

அகல விரிந்த தனது கரங்களினால் அணைத்திருக்கும் அத் தூண்களை தன் பலம் கொண்டமட்டும் இழுத்தபடியே முழக்கமிடுகின்றான்.

“இறைவா! என் கண்களைக் கழற்றிய இக் கயவர் கூட்டத்தோடு எனது கதையும் முடியட்டும்.”

ஆக்ரோஷமான அவனது இழுவையினாலே மண்டபத்தைத் தாங்கி நிற்கும் அம் மாபெரும் தூண்கள் அடியோடு சரிந்தன.

மண்டபம் இடிந்தது; மக்கள் கூட்டம் மடிந்தது.

யாக்கோபினரின் வம்சத்திலே வீரகாவியம் படைத்து நின்ற அவ் வீரனின் கதையும் இத்தோடு நிறைவு பெறுகிறது.

மலையக வெளியீட்டகத்தின் வெளியீடுகள்.

★ சி. வி. சில சிந்தனைகள் (1986)	17-50
— சாரல் நாடன்	
★ தியாக யந்திரங்கள் (1986)	11-00
— சு. முரளிதரன்	
★ குறிஞ்சி தென்னவன் கவிதைகள் (1987)	12-00
— குறிஞ்சி தென்னவன்	
★ யௌவனம் (1987)	25-00
— தேவதாசன் ஜெயசிங்	
★ கூடைக்குள் தேசம் (1988)	10-00
— சு. முரளிதரன்	
★ தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் (1988)	75-00
— சாரல் நாடன்	
★ ஓவியம் (1988)	10-00
— சி. ஏ. எலியாஸ்	
★ மேக மலைகளின் ராகங்கள் (1988)	15-00
— மொழிவரதன்	

HILL COUNTRY PUBLISHING HOUSE
57, MAHINDA PLACE
COLOMBO - 6
SRI LANKA

Mr. Devadason Jeyasingh cut his spiritual teeth in the Youth Fellowship of Christ Church, Kandy. From those days he has been interested in Christian education and in spite of his busy life as Principal of a School he has continued his witness as a Christian Communicator. I heartily commend his latest novel based on the life of Samson the Old Testament strong man.

THE REV. CANON JOHN S. ISAAC

Christ Church,
69/1, Raja Vidiya
Kandy.